Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — *Ἐν Ἀθήναις, 6 Αὐγούστου 1927* — *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 36*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Πουμ-Πουμ σούφρωσε περιφρονητικὰ τὰ χείλια;

— Πφ! εἶπε.

— Βέβαια ἂν εἴχαμε καιρό, εἶπε ὁ Αὔγουστος, ὁ χρυσικός μας θὰ μᾶς ἔφτιανε ἕνα πολὺ καλύτερο. Μὰ τὸ ξέρετε, ὅτι ἔχουμε μόνο λίγες μέρες στὴ διάθεσή μας.

Ὁ Μοκοκὸ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ συζήτηση, χωρὶς νὰ νοιώθει ποῦ ἤθελαν νὰ καταλήξουν.

— Νὰ σᾶς πῶ, βαρῶνε, φώνάξε ξαφνικὰ ὁ Αὔγουστος, βρῆκα ἕναν τρόπο νὰ τὸ κάνουμε εὐπρόσωπο αὐτὸ τὸ στέμμα: Νὰ βάλουμε ἀπάνω τ' ἀληθινὰ διαμάντια τοῦ πρίγκιπα.

Ὁ Μοκοκὸ τέντωσε τ' αὐτιά του, καθὼς ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ διαμάντια. Καταλάβαινε πὼς ἡ συζήτηση ἔμπαινε στὸ πιὸ σπουδαῖο στάδιο. Κι' ἡ κυρὰ-Κορζὺ ἄκουγε τώρα μὲ πολλὴ περιέργεια.

Ὁ ψευτοκόντες Βορδονίνι ἐξακολουθοῦσε:

— Τὸ μόνο δυσάρεστο εἶναι ὅτι ὁ πρίγκιπας Μοκοκὸ ἔχει μόνο δυὸ πράσινα διαμάντια καὶ χρειάζεται ἕνα τρίτο. Δὲ μποροῦμε ν' ἀφίσουμε μιὰ ψευτόπετρα πλάϊ σὲ διαμάντια διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ἡ μεταπράτισσα, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, δάγκωσε τὰ χείλια της. Ὁ Αὔγουστος, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, εἶδε πὼς ἑτοιμαζόταν κάτι νὰ πεῖ.

— Κύριοι, εἶπε, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω κάτι, ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸν κόπο νὰ πᾶτε στὸ χρυσικό.

— Σᾶς ἀκοῦμε, εἶπε ἐνθαρρυντικὰ ὁ Αὔγουστος. Ξέρουμε ὅτι σ' ἕνα μαγαζὶ σὰν τὸ δικό σας βρίσκει κανεὶς ὅ,τι φαντασθεῖ. Καὶ μεῖς, ξέρετε, δὲ ρωτοῦμε ποτὲ γιὰ τὴν καταγωγὴ καὶ τὴν προέλευση τῶν πραγμάτων ποὺ ἀγοράζουμε.

Ἡ κυρία εἶχε πιαστεῖ στὸ δόλωμα.

— Λοιπόν, νὰ σᾶς δείξω κάτι ποὺ ἀγόρασα σήμερα τὸ πρωΐ. Δὲν ξέρω ἀκόμη τί ἀξία ἔχει, γιατὶ δὲν τὸ εἶδε ἀκόμη ὁ ἄντρας μου, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ ὄμορφο.

— Νὰ τὸ ἰδοῦμε, ἔκαμαν μαζὶ οἱ δυὸ παλιάτσοι.

Ἡ μεταπράτισσα μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, ποὺ ἔψαχνε συρτάρια. Ὁ Μοκοκὸ κι' οἱ φίλοι του περίμεναν μὲ ἀγωνία. Ἄραγε θὰ γύριζε τώρα κρατώντας τὸ περίφημο πράσινο διαμάντι; Καὶ θὰ τελείωναν πιὰ τὰ βάσανά τους;

Ὡστόσο ἡ κυρὰ-Κορζὺ ἀργοῦσε νὰ γυρίσει. Ἄ, πόσο ἀτέλειωτες φαινόνταν οἱ στιγμὲς στὸ καϊμένο τὸ βασιλόπουλο καὶ πῶς κοίταζε ἀνήσυχα στὰ μάτια τοὺς προστάτες του! Μὰ κι' αὐτοὶ δὲν ἔκρυβαν τὴν ἀνυπομονησία τους.

— Νὰ πάρει ἡ εὐχή, μουρμούρισε ὁ Αὔγουστος, φαίνεται πὼς δὲν ἔχει καὶ πολλὴ τάξη στὸ μαγαζί της.

— Ἄο, εἶπε ὁ Πουμ-Πουμ, βαρέθηκα νὰ περιμένω!

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ δέκα ὁλόκληρα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ κυρὰ-Κορζὺ παρουσιάστηκε μὲ πρόσωπο ἀλλαγμένο.

— Οἱ κύριοι ἂς μὲ συγχωρήσουν, εἶπε, ποὺ τοὺς ἔκαμα νὰ περιμένουν. Μὰ τὸ πετράδι αὐτὸ δὲν εἶναι στὴ θέση του καὶ θὰ μοῦ χρειαστεῖ ὥρα πολλὴ γιὰ νὰ ψάξω νὰ τὸ βρῶ. Ἂν οἱ κύριοι ἤθελαν νὰ περάσουν κι' αὔριο, θὰ τοὺς ἔδινα μιὰ ἀπάντηση... Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀμέσως. Μὰ ἐλπίζω ὅτι αὔριο...

Οἱ φίλοι μας ἔμειναν ἄφωνοι ἐμπρὸς στὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ δυσάρεστη εἴδηση.

Ὡστόσο ὁ Αὔγουστος εἶχε τὴν ψυχραιμία ν' ἀπαντήσει:

— Δὲ θὰ μᾶς πείραζε νὰ περιμένουμε λίγα λεπτὰ ἀκόμη, γιατὶ αὔριο ἔχουμε σπουδαῖες ἀσχολίες.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπε ἡ κυρία. Θὰ ρωτήσω καὶ τὴν ὑπηρέτριά μου, ποὺ συγυρίζει τὸ μαγαζί.

Βγῆκε στὴν πόρτα καὶ φώναξε τὴ γυναίκα.

«Ὁ ἐρχομός τους ἔκαμ' ἐντύπωση στὴ γειτονιά...»
(Σελ. 305, στ. β'.)

— Δὲ μοῦ λές, κυρὰ Εὐλαλία, ἐσύ συγύρισες σήμερα τὸ πρωΐ;

Ἡ κυρὰ Εὐλαλία κοίταξε περίεργα τοὺς ξένους, σὰ νἄθελε νὰ καταλάβει ἀπ' αὐτοὺς τί νόημα εἶχε ἡ ἐρώτηση τῆς κυρίας της.

—Ὄχι, ἀπάντησε, σήμερα ξεσκόνισε ἡ Μαρία, ἡ ἐγγονοῦλα μου.

Ἡ κυρὰ-Κορζὺ χτύπησε μὲ ἀπελπισία τὰ χέρια της.

—Ἄ, εἶπε, γιατὶ ἄφισες τὴ Μαρία νὰ ξεσκονίσει; Ξέρεις ὅτι ἀπὸ τὸ συρτάρι τὸ δεξί, τὸ «καλό», λείπει κάτι σπουδαῖο;

Ἡ γριὰ γούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ τὸ φόβο.

— Σὰν τί; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

—Ἕνα ὡραῖο πράσινο πετράδι, στογγυλὸ σὰν βῶλος, ποὺ πρέπει νὰ εἶχε μεγάλη ἀξία.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! ἔκαμε ἡ κυρὰ-Εὐλαλία, πλέκοντας τὰ δάχτυλά της. Πῶς ἔγινε πάλι αὐτό;

Οἱ παλιάτσοι παρακολουθοῦσαν κι' αὐτοὶ μὲ ἀγωνία τὴ συζήτηση, μὰ ἦταν ὁποχρεωμένοι νὰ κρατοῦν τὴ σοβαρότητά τους. Ὡστόσο ὁ Αὔγουστος ρώτησε μὲ προσποιητὴ αὐστηρότητα:

— Δὲ μποροῦμε νὰ χάνουμε πολὺν καιρό. Μήπως, κυρία μου, εἴδατε τὴν ἐγγονή σας νἄχει στὰ χέρια της αὐτὸ τὸ πετράδι;

Ἡ ὑπηρέτρια, ποὺ ἦταν λιγάκι κουτή, κοίταξε τὸν Αὔγουστο στὰ μάτια, σὰ νἄθελε νὰ φωτισθεῖ. Ξαφνικά, σὰν νὰ τῆς ἦρθε μιὰ φωτεινὴ σκέψη, φώναξε.

— Ἄ, Χριστέ μου! Τὸ παλιοκόριτσο ἔπαιξε σήμερα βῶλους μὲ τὰ παιδιὰ τῆς πλύστρας καὶ μοῦ πῆρε τ' αὐτιά νὰ μοῦ λέει πῶς ἔδωσε στὰ παιδιὰ ἕνα μεγάλο γυαλένιο βῶλο πράσινο καὶ τῆς ἔδωσαν ἕναν κόκκινο. Ποῦ νὰ τὸ βάλει ὁ νοῦς μου πῶς εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ συρτάρι τὸ πετράδι — ποὺ νὰ τοῦ κοβόταν τὸ χέρι!..

Οἱ φίλοι μας ἔβλεπαν τώρα ὅτι τὸ διαμάντι ἔπαιρνε ἄλλο δρόμο. Ἔπρεπε νὰ τὸ κυνηγήσουν, μὰ ἔπρεπε καὶ νὰ μὴ δώσουν ὑποψίες στὴν κυρὰ-Κορζύ. Ἡ θέση τους ἦταν πολὺ ἀσχημη κι' ὁ Πούμ-Πούμ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσει ἕνα στεναγμό.

— Κρῖμα! εἶπε.

Ἡ κυρὰ-Κορζὺ βιάστηκε νὰ παρηγορήσει τοὺς πελάτες της.

— Μὴν στενοχωρεῖστε, θὰ βρῆτε ἄλλοῦ ἕνα πετράδι γιὰ τὸ στέμμα τοῦ μικροῦ πρίγκιπα. Ἴσως θὰ βρῆτε καὶ καλύτερο, γιατὶ ἐγὼ δὲν ξέρω ἀκόμα τί ἀξία εἶχε τὸ δικό μου. Ἄλλωστε, μπορεῖ καὶ νὰ βρεθεῖ. Τώρα ἀμέσως ἡ Εὐλαλία θὰ πάει στῆς πλύστρας νὰ τὸ ζητήσει.

— Νὰ πάω εὐθύς, κυρία, ἔκαμε ἡ Εὐλαλία καταστενοχωρημένη. Δὲ θ' ἀργήσω, εἶναι δῶ κοντά.

Ὁ Αὔγουστος κάτι μίλησε σιγὰ μὲ τὸν Πούμ-Πούμ καὶ ὕστερα εἶπε γελώντας τάχα στὴ μεταπράτισσα:

— Ξέρετε, θὰ μᾶς ἦταν διασκεδαστικὸ νὰ παρακολουθήσουμε αὐτὴ τὴν περιπέτεια καὶ νὰ κυνηγήσουμε αὐτὸ τὸ πετράδι. Θὰ πᾶμε μαζὶ ν' ἀνακαλύψουμε τὰ παιδάκια, ποὺ τὸ πῆραν γιὰ παιγνίδι. Ἀφοῦ μᾶς λέτε πῶς εἶναι τόσο ὡραῖο...

«Ἡ γυναῖκα παρουσιάσθηκε καὶ χαιρέτησε...» (Σελ. 305, στ. γ'.)

Ἡ κυρὰ-Κορζὺ ξαφνιάστηκε μ' αὐτὴ τὴν πρόταση, μὰ δὲν τὸ δείξε. Τὸ κάτω-κάτω, σκέφθηκε ἀπὸ μέσα της, αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες οἱ ξένοι κι' οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ἔχουν πολλὲς φορὲς τὶς παραξενιές τους, τὶς τρέλλες τους.

—Ὅπως ἀγαπᾶτε! εἶπε.

Οἱ τρεῖς εὐγενεῖς ἔδωσαν παραγγελία στὴν κυρὰ-Κορζὺ νὰ τοὺς κρατήσει τὰ εἴδη ποὺ ἀγόρασαν, τὰ πλήρωσαν μὲ τὸ παραπάνω καὶ βγῆκαν.

Τὸ πλούσιο αὐτοκίνητο, μὲ τὴν κυρὰ-Εὐλαλία καθισμένη πλάϊ στὸ σωφέρ, ξεκίνησε γιὰ τὶς φτωχικὲς συνοικίες, ὅπου κατοικοῦσε ἡ πλύστρα καὶ ὅπου εἶχε παραπλανηθεῖ τὸ πολυπόθητο διαμάντι τους.

— Περίεργοι ἄνθρωποι! εἶπε μοναχή της ἡ κυρὰ-Κορζύ. Τρέχουν στὰ σοκάκια μὲ τὴν Εὐλαλία, νὰ βροῦν ἕνα πετράδι. Ἀλλά, μακάρι νὰ τὸ βροῦν! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν μὲ τὸ παραπάνω, ἐνῶ μπορεῖ νἄναι καὶ ψεύτικα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ μεθυσμένος σωφφὲρ

Ὁ σωφφὲρ σταμάτησε στὴν πόρτα, ποὺ τοῦδειξε ἡ κυρὰ-Εὐλαλία καὶ κείνη κατέβηκε στὸ δρόμο:

—Ἡ πλύστρα, εἶπε, κάθεται στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Κι' ὕστερα, κοιτάζοντας ψηλά, πρόσθεσε:

— Νά, ἰδέστε τὰ παιδιά της ποὺ παίζουν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ἤμουν δώδεκα χρονῶν καὶ περνοῦσα ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι μὲ τὴν καλή μου θεία σ' ἕνα χαριτωμένο χωριό. Δυὸ συνομήλικές μου χωριατοπούλες, εὐγενικὰ κοριτσάκια, εἶχαν τὴν ἄδεια νὰ μοιράζονται τὰ παιγνίδια μου καὶ νὰ συντροφεύουν τὶς ὧρες ἑνὸς ὁλομόναχου παιδιοῦ ποὺ ἤμουν, ἐγώ. Μιὰ μέρα, ἦταν ἕξη Αὐγούστου, οἱ δυὸ μικρές μου φίλες μοῦ εἶπαν μὲ ὕφος γεμάτο μυστήριο: «Σήμερα τοῦ Σωτῆρος, ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα, ἀνοίγει ὁ οὐρανός. Ὅσοι τύχη καὶ τὸν δοῦνε, λαβαίνουν ἀπ' τὸ Θεὸ ὅποια χάρι ζητήσουν. Ἡ θειὰ Γιάννενα ποὺ ἦταν κουτσὴ καὶ φτωχὴ κοπέλλα, ἐπῆρε τὸ μπάρμπα-Γιάννη ποὺ ἦταν τ' ὀμορφότερο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ. Ἡ ἴδια μᾶς τῶπε. Ἐκάθησε μιὰ τέτοια νύχτα στὴν Κάτω-Βρύση, πέρα στὰ πλατάνια, καὶ σὰν εἶδε τὸν οὐρανὸ ν' ἀνοίγει, ἐζήτησε ἀπ' τὸ Θεὸ τὴ μεγάλη χάρη. Κι' ὁ Θεὸς τὴν ἄκουσε... Ὅ,τι ζητήσῃ κανεὶς τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Θεὸς τοῦ τὸ δίνει... Ἐμεῖς θὰ πᾶμε ἀπόψε στὴν Κάτω Βρύση. Ἔρχεσαι καὶ σὺ μαζί μας;» ἐπρόσθεσαν φοβισμένα.

Πῶς θἄθελα! Μὰ ποῦ νὰ μ' ἀφήσῃ ἡ θεία. Οὔτε τολμοῦσα νὰ τὸ σκεφθῶ. — «Ἔλα κρυφά, εἶπε ἡ Μαρούλα. Τὸ θαῦμα γίνεται μόνάχα μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Εἶναι κρῖμα νὰ τὸ χάσῃς. Θὰ σὲ περιμένουμε ἀπ' τὴν πορτούλα τοῦ κήπου, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μᾶς καταλάβῃ»

Ἀπὸ τὴ θεία δὲν εἶχα μυστικά· μὰ ὁ πειρασμὸς ἦταν φοβερός, κι' ἐδέχτηκα. Ἐπλάγιασα ντυμένη ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, μετρώντας τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς μου, ἔνοιωθα τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε. Σὰν ἄκουσα τὸ συμφωνημένο σφύριγμα, πετάχτηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ὅλοι κοιμόνταν στὸ σπίτι. Ἄρπαξα τὸ ξυπνητῆρι ποὺ θὰ μᾶς ἔδειχνε τὴ μεγάλην ὥρα, πῆρα ἕνα κουτὶ σπίρτα καί, μὲ τὰ παπούτσια στὸ χέρι, κατέβηκα ἀθόρυβα. Ἔσφιγγα τὸ ρολόϊ στὸ στῆθος μου, κι' ἀλήθεια δὲν ξέρω τί ἐκτυποῦσε πιὸ δυνατά, ἐκεῖνο ἢ ἡ καρδιά μου. Βρῆκα τὴ Μαρούλα καὶ τὴ Δήμητρα ποὺ μ' ἐπερίμεναν μὲ ἀγωνία, κι' οἱ τρεῖς μαζὶ κινήσαμε μὲ βῆμα βιαστικό. Εἴχαμε ὡς δέκα λεπτῶν δρόμο ἐμπρός μας. Ἐπὶ τέλους φθάσαμε καὶ κουρασμένες καθήσαμε σ' ἕνα πεζούλι. Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε ἑντεκάμισυ. Εἴχαμε μισὴ ὥρα ἀκόμη νὰ περιμένουμε. Οἱ δυὸ μικρὲς ἐφλυαροῦσαν ἀδιάκοπα, μὰ ἐγὼ ἔνοιωθα μιὰ μεγάλη συγκίνηση νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Σὲ λίγο θἄνοιγε ὁ οὐρανός. Θἄβλεπα δίχως ἄλλο τὸ Θεὸ στὸ φωτεινό του θρόνο, θἄβλεπα τοὺς Ἀγγέλους μὲ τὰ χιονόλευκα φτερά, τοὺς Ἁγίους μὲ τὶς

χρυσὲς κορώνες. Μὰ τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν μ' ἀπασχολοῦσε τόσο, ὅσο ἡ χάρη ποὺ θὰ ζητοῦσα. Ὤ, ἤξερα καλὰ τί θὰ γύρευα ἀπ' τὸ Θεό. Εἶχα ἕνα πόθο κρυμμένο πάντα στὴν παιδική μου καρδιά, ἕνα πόθο ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε: Ἤθελα νἄγραφα καὶ γὼ μιὰ μέρα ὡραῖα παραμύθια, ποὺ νὰ τ' ἀκοῦν τὰ παιδάκια μὲ χαρά, φορὲς καὶ φορές, νἄγραφα βιβλία ποὺ νὰ τὰ διαβάζουν κι' οἱ μεγάλοι καὶ νὰ δακρύζουν. Ὤ πόσο τὤθελα! — «Ἐσύ, τί θὰ ζητήσῃς ἀπ' τὸ Θεό;» μὲ ρωτᾷ ἡ Μαρούλα.— «Μὴ μὲ ρωτᾶς, Μαρούλα, δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ».— Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ φανέρωνα στὸν κόσμο τὸ μυστικό μου.— «Ἐγώ, εἶπε ἡ Μαρούλα χωρὶς κακοφάνεια, θὰ ζητήσω χρήματα. Χρήματα πολλά, ἀτέλειωτα. Θέλω νὰ ζήσω σὰν μεγάλη κυρία καὶ νἄχω φορέματα κι' ἄμαξα».— «Κι' ἐγώ, εἶπε ἡ Δήμητρα, θὰ ζητήσω γι' ἄντρα μου ἕναν καπετάνιο. Νἄχῃ δικό του καράβι, καὶ νὰ μὲ πέρνῃ μαζί του νὰ γυρίσω ὅλη τὴ γῆ!»

Σωπάσαμε κι' οἱ τρεῖς. Κάθε μιᾶς μας ἡ ψυχὴ νανουριζόταν ἀπ' τὸ γλυκό της ὄνειρο. Μιὰ σκέψη μὲ τρόμαζε. Ἤταν βαρειὰ συννεφιασμένος ὁ οὐρανὸς ἐκείνη τὴ νύκτα. Ἂν τὰ πυκνὰ σύννεφα μᾶς ἔκρυβαν τὸ μεγάλο θαῦμα; Εἶπα δειλὰ τὸ φόβο μου, μὰ ἡ Μαρούλα μ' ἡσύχασε. «Ἔννοια σου, εἶπε, θὰ εἶναι μιὰ τέτοια λάμψη, ποὺ θὰ διαπεράσῃ καὶ τὰ σύννεφα. Μόνο πρόσεξε, μὴ θαμπωθῆς καὶ ξεχάσῃς τὴ χάρη σου.» Γιὰ νὰ μὴν τὸ πάθω, ἀρχισα ἀδιάκοπα νὰ σιγολέω τὴν προσευχή μου: «Νὰ γράψω ὡραῖα βιβλία. Νὰ γράψω ὡραῖα βιβλία. Νὰ γράψω ὡραῖα βιβλία.» Κι' ἔτσι, σὰν παρουσιαζόταν ὁ Θεός, θὰ μἄκουε δίχως ἄλλο.

Ἡ ὥρα ἦταν δώδεκα παρὰ δέκα. Ἡ καρδιά μου κόντευε νὰ σπάσῃ, καὶ τὰ χείλη μου ψιθύριζαν, ψιθύριζαν. Ἔκανε ψύχρα δυνατή. Ἕνας σφοδρὸς ἀέρας κουνοῦσε τὰ φύλλα στὰ γειτονικὰ δένδρα. Σφιγμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, κρύβαμε τὸ φόβο μας, καὶ περιμέναμε μ' ἀγωνία. Ἐξαφνα, ἕνα δυνατὸ φῶς σὰν ἀστραπὴ φώτισε τὸ βάθος πέρα τοὐρανοῦ.

Σώπασα ζαλισμένη. Ἡ προσευχή σταμάτησε στὰ χείλη μου. Πάει! Δὲν εἶχα πεῖ τίποτε! Ἡ μεγάλη στιγμὴ πέρασε καὶ τὸ στόμα μου εἶχε μείνει βουβό. Γυρίσαμε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

«Εἶδες;» — «Καὶ σύ;» — «Μὰ αὐτὸ ἦταν; Ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα. Οὔτε Θεό, οὔτε Ἀγγέλους, τίποτε!» Τὰ δάκρυα ἔπνιγαν τὴ φωνή μου. Δεύτερη μεγάλη ἀστραπὴ ξέσχισε τὸ σκοτάδι, κι' ἀμέσως μιὰ δυνατὴ βροντὴ μᾶς ἔκαμε νὰ τρομάξουμε. Χοντρὲς σταγόνες βροχῆς ἄρχισαν νὰ πέφτουν. «Βρέχει!» Πήραμε τὸ δρόμο πίσω, τρέχοντας σὰν τρελλές, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη φόβο κι' ἀπελπισιά. Φθάσαμε στὸ σπίτι, βρεγμένες ὡς τὸ κόκκαλο. Ἡ θεία ξύπνησε... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ἐκείνη τὴ βραδυά. Φύλαξα τὸ κρεββάτι ἀρκετά, μὲ πόνους φοβεροὺς στὸ κεφάλι, σ' ὅλο τὸ κορμί. Μὰ τίποτα, τίποτα, οὔτε τὰ μαλώματα, οὔτε οἱ πόνοι, οὔτε τὰ πικρὰ γιατρικὰ λιγόστευαν τὴν ἀπελπισιά μου. Πάει! Ὁ Θεὸς δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν προσευχή μου. Τὄνειρό μου τὸ *γλυκὸ* θἄμενε πάντα, πάντα ὄνειρο. Ποτὲ δὲν θἄγραφα ὡραῖα παραμύθια ποὺ νὰ τ' ἀκοῦν τὰ παιδιὰ χτυπώντας τὰ χεράκια τους, ποτὲ ὡραῖα βιβλία ποὺ νὰ τὰ διαβάζουν οἱ μεγάλοι καὶ νὰ δακρύζουν...

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΑΝΑΓΛΥΦΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

Φωτόλουστες βαδίζουν, ἀνεβαίνουν
Οἱ ἀρχαῖκές, ὡραιόκορμες Παρθένες
Στὸν ἥρεμο Ναὸ ποὺ τὶς προσμένουν,
Ἀγέρινες, σεμνές, ἀστροντυμένες.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ὀνείρου μου ρυθμίζει
Τὸ βῆμα τους καὶ τοῦ Ἥλιου πᾶν' οἱ ἀχτίδες
μὲ τὸ κορμὶ νὰ παίξουν ποὺ χρυσίζει
Κι' ἁρμονικὰ πτυχώνει τὶς χλαμύδες...

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΝΕΑ ΦΡΥΨΑΛΑ

Γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους τὴν περισσότερη ἐκτίμηση ἔχει ὅ,τι δὲν κάνει καρπό. Ὅλοι θαυμάζουν τὸ ρόδο, ἀλλὰ ποιὸς λογαριάζει τοῦ ἄνθους τῆς κουκιᾶς τὸ λεπτότατο ἄρωμα;

Δ. Γρ. Κ.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΣ'.

Ὁ Τάκης ἔτρεξε στὸ σπίτι νὰ ἡσυχάσῃ, ὅσο μποροῦσε, τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδερφή του, ποὺ ἔμαθαν κι' αὐτὲς πῶς ὁ Μπέμπης αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ ληστές, καὶ κόντευαν νὰ τρελαθοῦν.

— Μὴν κάνετ' ἔτσι, τοὺς εἶπε, καὶ δὲν εἶναι καὶ τόσο φοβερό. Καλύτερα ποὺ τὸν ἔπιασαν ληστὲς παρὰ νὰ πάθαινε τίποτ' ἄλλο. Τώρα ξέρουμε τοὐλάχιστο ποῦ βρίσκεται. Ἔ, αὔριο θὰ μᾶς γυρέψουν μερικὲς χιλιάδες, θὰ τὶς πληρώσουμε καὶ θὰ μᾶς τὸν στείλουν συστημένο. Ἐπτὸς ἂν τοὺς περικυκλώσῃ ἀπόψε ὁ στρατὸς καὶ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθοῦν.

— Ναί, μὰ γιὰ φαντάσου ἀγωνία ποὺ θὰ τὴν ἔχῃ τώρα τὸ καϊμένο τὸ παιδί!.. εἶπε ἡ μητέρα.

— Μὰ δὲν εἶναι μονάχος του. Ἔχει κοντά του τὸ Φούσκα καὶ τὴ Φεβρονία. Θὰ παρηγοροῦν καὶ θὰ ἐνθαρρύνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἂς εἶναι ὅμως, τοῦ κὺρ Μπέμπη τοῦ ἄξιζε νὰ τὴν πάθῃ μιὰ φορά, γιὰ τὴ μανία αὐτὴ ποὺ εἶχε. Ὅλο γιὰ ληστὲς διάβαζε καὶ μᾶς ἔτρωγε ταῦτιὰ νὰ μᾶς τοὺς ἐκθειάζει. Ἂς τοὺς βλέπαι τώρα κι' ἂς τοὺς χαίρεται τοὺς ληστές του! Ἐγὼ μάλιστα ἤθελα νὰ τοῦ τραβήξουν λιγάκι καὶ ταῦτιά, γιὰ νὰ μάθῃ καλύτερα τί καλοὶ κι' εὐγενικοὶ ποὺ εἶναι...

— Ἄχ μὴν τὸ λές! εἶπε ἡ μητέρα. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πειράξουν τὸ παιδί.

— Δὲν θὰ τὸ πειράξουν, ἀποκρίθηκε ὁ Τάκης, μὰ θὰ τοῦ ἄξιζε. Νά, ἰδές, ἰδὲς τί διαβάζει ὁ γιόκας σου!..

Κι' ὁ Τάκης ἔτρεξε στὴν κάμαρα τοῦ Μπέμπη, νὰ πάρει μερικὰ ἀπ' τὰ βιβλία καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ διάβαζε, γιὰ νὰ τὰ δείξει τῆς μητέρας του. Μὰ πρὸς μεγάλη του ἀπορία δὲν βρῆκε κανένα! Τί ἔγιναν; Τἄκλεψαν κι' αὐτὰ... οἱ ληστές; Ἢ μήπως ζωντάνεψαν κι' ἀκολούθησαν μονάχα τους, ἀπὸ ἀγάπη, τὸν Μπέμπη, ὅπως τὸν ἀκολούθησε κι' ὁ Σπίθας; Μυστήριο!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ καρακάξες τραβοῦσαν νοτιοδυτικὰ πάνω ἀπὸ τὸ Σμαϊλαντ. Ἦταν θαυμάσιο ἡλιόλουστο πρωϊνὸ καὶ τὰ πουλιὰ κάτω στὴ γῆ κελαϊδοῦσαν καὶ τιτίδιζαν μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ λαλιά τους. Σ' ἕνα ψηλὸ καὶ σκοτεινὸ δάσος, στὴν κορυφὴ ἑνὸς πεύκου, καθόταν μιὰ τσίχλα μὲ κρεμασμένες τὶς φτερούγες καὶ φουσκωμένο τὸ λαιμὸ καὶ κελαϊδοῦσε στὸ ταίρι της.

— Ἄχ! τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι! Τί πεντάμορφη ποὺ εἶσαι! Καμμιὰ δὲν εἶναι τόσο ὄμορφη σὰν καὶ σένα!

Καὶ μόλις τέλειωνε τὸ τραγούδι της, ἄρχιζε παλι ἐξ ἀρχῆς.

Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ δάσος ὁ Νίλς μὲ τὶς καρακάξες, καὶ ἄφσῦ ἄκουσε κάνα δυὸ φορὲς τὸ τραγούδι τῆς τσίχλας καὶ εἶδε πὼς δὲν ἤξερε κανένα ἄλλο, ἔβαλε τὰ χέρια του μπρὸς στὸ στόμα του σὰν χωνὶ καὶ τῆς φώναξε:

— Αὐτὸ μᾶς τὸ ξανάπες! Αὐτὸ μᾶς τὸ ξανάπες!

— Ποιὸς κοροϊδεύει τὸ τραγούδι μου; φώναξε ἡ τσίχλα καὶ προσπάθησε νἀνακαλύψῃ αὐτὸν ποὺ τῆς μιλοῦσε.

— Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔκλεψαν οἱ καρακάξες! ἀπάντησε ὁ Νίλς.

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε ἄγρια στὸν Νίλς:

— Πρόσεχε τὰ μάτια σου, μικρέ!

Ἀλλὰ ὁ Νίλς εἶπε:

— Μπά, καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Μονάχα ἤθελα νὰ σοῦ δείξω ὅτι δὲν φοβᾶμαι.

Προχωροῦσαν ὁλοένα πιὸ βαθειὰ καὶ παντοῦ συναντοῦσαν δάση καὶ λίμνες. Σ' ἕνα λειβάδι περιτριγυρισμένο μὲ σημοῦδες, βρισκόταν καθισμένη σ' ἕνα γυμνὸ κλαρὶ ἡ ἀγριοπεριστέρα, καὶ μπροστά της στεκόταν τὸ ἀρσενικὸ περιστέρι. Ἄνοιξε τὰ φτερά του καὶ τέντωσε τὸ λαιμό, κούνησε τὸ κορμί του μπρὸς-πίσω καὶ γουργούριζε:

— Ἐσύ, ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη μέσα στὸ δάσος. Καμμιὰ ἄλλη δὲν εἶναι τόσο ὄμορφη σὰν καὶ σένα.

Ἀλλὰ ἐπάνω στὸν ἀέρα περνοῦσε ὁ Νίλς καὶ ὅταν ἄκουσε τὸ ἀγριοπερίστερο, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ μιλήσῃ:

— Μὴν τὸν πιστεύῃς! Μὴν τὸν πιστεύῃς! φώναξε τῆς περιστέρας.

— Ποιός, ποιὸς φώναξε ὅτι λέω ψέμματα; εἶπε τὸ ἀγριοπερίστερο, καὶ προσπάθησε νὰ διακρίνῃ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε μιλήσει.

— Αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκλεψαν οἱ καρακάξες! φώναξε ὁ μικρός.

Πάλι ἀγριοκοίταξε τὸν Νίλς ἡ Ἀνεμόγοργη καὶ τὸν διέταξε νὰ σιωπήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Κούτας εἶπε:

—Ἄς τον, καλέ, νὰ λέῃ κουταμάρες. Ἀλλοιῶς θὰ νομίσουν τὰ μικρὰ πουλιὰ ὅτι ἐμεῖς οἱ καρακάξες γίναμε καλὰ καὶ φρόνιμα πουλιά.

—Ὤ, μὰ δὲν εἶναι δὰ τόσο κουτά, εἶπε ἡ Ἀνεμόγοργη.

Ἡ σκέψη αὐτὴ μολαταῦτα τὴν κολάκευε καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα ἄφησε τὸν Νίλς νὰ λέῃ ὅ,τι τοῦ ἄρεσε.

Σὲ λίγο πέρασαν πάνω ἀπὸ ἕνα μικρὸ χωριό. Στὸν ἀνεμοδείχτη ἑνὸς σπιτιοῦ στεκόταν ἕνα ψαρόνι καὶ κελαϊδοῦσε τόσο δυνατὰ ὥστε ἡ φωνὴ ἔφθανε ὥς κάτω στὴν γυναῖκα του ποὺ καθόταν στὴν φωλιά της, ἐπάνω σὲ μιὰ ἀχλαδιά, καὶ κλωσσοῦσε τὰ αὐγά της,

—Ἔχουμε τέσσαρα αὐγουλάκια! κελαϊδοῦσε τὸ ψαρόνι. Ἔχουμε τέσσαρα ὡραῖα στρογγυλὰ αὐγουλάκια. Ἡ φωλιά μας εἶναι γεμάτη ὡραῖα αὐγουλάκια.

Τὸ ψαρόνι ἔλεγε τὸ τραγούδι του γιὰ ἑκατοστὴ φορά, ὅταν ὁ Νίλς πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ περιβόλι· κι' ἅμα τὸν ἄκουσε, ἔβαλε τὰ χέρια του μπροστὰ στὸ στόμα του καὶ φώναξε:

—Ἡ νυφίτσα θὰ σὰ φάῃ. Ἡ νυφίτσα θὰ σὰ φάῃ!

—Ποιὸς θέλει νὰ μὲ τρομάξῃ; φώναξε τὸ ψαρόνι καὶ χτύπησε ἀνήσυχα τὶς φτερούγες του.

— Ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔκλεψαν οἱ καρακάξες! φώναξε ὁ Νίλς.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ Ἀνεμόγοργη δὲν διέταξε τὸν μικρὸ νὰ σωπάσῃ. Ἴσαΐσα κι' αὐτὴ κι' ὁλόκληρο τὸ κοπάδι ἦσαν εὐθυμες κι' ἐφώναξαν κρὰ-κρὰ ἀπὸ εὐχαρίστηση.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, οἱ καρακάξες κατέβηκαν σ' ἕνα λειβάδι ποὺ βρισκόταν στὴν μέση τοῦ δάσους. Ἄρχισαν νὰ πετάνε πέρα δῶθε, γυρεύοντας τροφή, ἀλλὰ καμμιά τους δὲν συλλογίστηκε νὰ δώσῃ κάτι στὸν Νίλς. Ἔξαφνα ὁ Κούτας πέταξε κρατώντας στὸ ράμφος του ἕνα κλαδὶ ἀπὸ βκτομουριὰ ὅπου βρισκόνταν μερικὰ βατόμουρα, καὶ τὸ ἔδαξε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Κοίταξε τί σοῦ ἔφερα, Ἀνεμόγοργη, εἶπε. Αὐτὸ τὸ διάλεξα γιὰ σένα.

Ἀλλὰ ἡ Ἀνεμόγοργη εἶπε περιφρονητικά.

— Νομίζεις ὅτι ἐγὼ τρώω παλιά, ξεραμένα βκτόμουρα;

— Κι' ἐγὼ νόμιζα ὅτι θὰ σοῦ κάνῃ εὐχαρίστηση, εἶπε ὁ Κούτας, καὶ πέταξε τὸ κλαδὶ μακρυά.

Ἐκεῖνο ὅμως πῆγε κι' ἔπεσε ἀκριβῶς μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Νίλς κι' ὁ μικρὸς δὲν τἄφησε, ἀλλὰ τἄρπαξε κι' ἄρχισε νὰ τρώει τὰ βατόμουρα.

Ὅταν οἱ καρακάξες ἐχόρτασαν, ἄρχισαν νὰ κουδεντιαζουν μεταξύ τους.

— Τί συλλογίζεσαι, Ἀνεμόγοργη; Γιατί εἶσαι ἔτσι σιωπηλή; ρώτησε τὸν ἀρχηγὸ μιὰ ἀπὸ τὶς καρακάξες.

— Συλλογίζομαι ὅτι σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο ζοῦσε μιὰ φορὰ μιὰ κότα ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κυρά της. Γιὰ νὰ τὴν κάνει λοιπὸν νὰ χαρῇ, ἐγέννησε ἕνα μεγάλο αὐγὸ καὶ τὸκρυψε στὸν ἀχυρώνα. Ἐνόσῳ τὸ κλωσσοῦσε, συλλογιζόταν πόσο θὰ χαρῇ ἡ κυρά της ὅταν δῇ τὸ κλωσσοπουλάκι. Ἡ κυρά της ὅμως ἀποροῦσε ποὺ δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὴν κότα. Ἔψαξε νὰ τὴν βρῇ παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔβρισκε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς τὴν βρῆκε;

— Μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ νὰ τὸ βρῶ ἐγώ, Ἀνεμόγοργη, εἶπε μιὰ καρακάξα, καὶ μιὰ ποὺ μᾶς διηγήθηκες ἐσὺ αὐτό, θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ κάτι παρόμοιο. Θυμόσαστε τὴ μεγάλη μαύρη γάτα στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ στὸ Χίνγερυ; Ἦταν θυμωμένη μὲ τἀφεντικά της, γιατί τῆς ἔπαιρναν πάντα καὶ τῆς ἔπνιγαν τὰ νιογέννητα γατάκια της. Μιὰ φορὰ μονάχα κατάφερε νὰ τὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τἀφεντικά της καὶ τἄκρυψε σὲ μιὰ θυμωνιὰ στὸ χωράφι. Ἦταν τρισευτυχισμένη μὲ τὰ μικρά της· μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἐγὼ τὰ χάρηκα περισσότερο ἀπ' αὐτήν.

Οἱ ἄλλες καρακάξες ἄρχισαν νὰ ζωηρεύουν καὶ νὰ μιλοῦν ὅλες μαζί.

— Γιὰ σπουδαῖο πρᾶγμα τὸ νομίζετε νὰ κλέβετε αὐγὰ καὶ γατάκια; φώναξε μιά. Ἐγὼ κυνήγησα μιὰ φορὰ ἕνα λαγουδάκι ποὺ ἦταν κιόλας ἀρκετὰ μεγάλο. Αὐτὸ ἄξιζε νὰ δῇ κανεὶς πῶς ἔτρεχα ἀπὸ πίσω του γιὰ νὰ τὸ πιάσω...

Δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ, γιατὶ μιὰ ἄλλη τὴ διέκοψε.

— Τὸ νὰ πηράζῃς τὶς κότες ἢ τὶς γάτες εἶναι ἀστεῖο πρᾶγμα, εἶπε. Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει εἶναι νὰ βλάψῃ μιὰ καρακάξα ἕναν ἄνθρωπο. Ἐγὼ ἔκλεψα μιὰ φορὰ ἕνα ἀσημένιο κουτάλι.

Ὁ Νίλς δὲν βάσταξε πιὰ ν' ἀκούσῃ περισσότερο.

— Ἀ; μὰ τὴν ἀλήθεια, καρακάξες, θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεσθε λιγάκι, ἐφώναξε. Τρεῖς βδομάδες ζῶ μὲ τὶς ἀγριόχηνες καὶ δὲν ἔχω ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τους παρὰ μόνον καλό. Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχετε πολὺ κακὸ ἀρχηγὸ ποὺ σᾶς ἀφήνει νὰ σκοτώνετε καὶ νὰ κλέβετε μὲ τέτοιον τρόπο. Νὰ ἀλλάξετε ζωὴ γιατὶ σᾶς τὸ λέω; Στὸ τέλος οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ σᾶς ὑπομένουν πιὰ καὶ θὰ κοιτάξουν νὰ σᾶς καταστρέψουν. Καὶ τότε ἀλλοίμονό σας.

Ὅταν ἡ Ἀνεμόγοργη κι' οἱ ἄλλες καρακάξες ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, θυμώσανε τόσο πολύ, ποὺ χύμηξαν ἀπάνω στὸν μικρὸ γιὰ νὰ τὸν κομμα-

τιάσουν. Ὁ Κούτας ὅμως γέλασε καὶ στάθηκε μπροστά του.

— Μή, μή, φώναξε, μὴν τὸν πειράξετε. Τί θὰ πῇ ὁ Μαυροκέφαλος ἂν σὰν τώσετε τὸν μικρὸ προτοῦ μᾶς ἀνοίξῃ τὸ τσουκάλι μὲ τὰ φλουριά;

—Ὤχ, δὲν μᾶς ξεφορτώνεσαι καὶ μ' αὐτά, εἶπε ἡ Ἀνεμόγοργη.

Λέγοντας ὅμως αὐτὰ τὰ λόγια ἔπαψε νὰ πειράζῃ τὸν μικρὸ καὶ οἱ ἄλλες καρακάξες τὴν μιμήθηκαν.

Σὲ λίγο οἱ καρακάξες ἄρχισαν πάλι νὰ πετοῦν κι' ὁ ἥλιος ἦταν στὴ δύση του· ἀλλὰ ἦταν ἀκόμη μέρα ὅταν οἱ καρακάξες ἔρθασαν κοντὰ στὸν τόπο τους. Ἡ Ἀνεμόγοργη ἔστειλε μπροστὰ μιὰ καρακάξα γιὰ νὰ πῇ στὶς ἄλλες ὅτι ἡ ἐκστρατεία τους ἐπέτυχε. Ὅταν αὐτὸ μαθεύτηκε, ὅλες οἱ καρακάξες μὲ τὸν Μαυροκέφαλον ἐπὶ κεφαλῆς ἤρθαν γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τὴν Ἀνεμόγοργη. Τὰ κρὰ-κρά τους ἦταν τόσα ὥστε ἔσχιζαν τ' αὐτιά, καὶ τότε βρῆκε καιρὸ ὁ Κούτας νὰ πῇ στὸν Νίλς:

— Μοῦ φάνηκες τόσο νόστιμος καὶ χαριτωμένος στὸ ταξίδι, ποὺ σὲ πῆρα σὲ μεγάλη συμπάθεια. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Μόλις φθάσουμε, θὰ σὲ βάλουν νὰ κάνῃς μιὰ δουλειὰ ποὺ γιὰ σένα εἶναι πολὺ εὔκολη. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν τὴν κάνῃς.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Κούτας κατέβηκε στὸν λάκκο ὅπου βρισκόταν τὸ τσουκάλι. Ὁ μικρὸς ἔπεσε στὸ χῶμα πεθαμμένος ἀπὸ κούραση. Κάμποσες καρακάξες πετοῦσαν γύρω του χτυπώντας τὰ φτερά τους καὶ τὶς μύτες τους μὲ φοβερὸ θόρυβο.

— Σήκω ἐπάνω, μικρέ! πρόσταξε ἡ Ἀνεμόγοργη. Πρέπει νὰ μᾶς κάνῃς κάτι ποὺ γιὰ σένα εἶναι παιχνιδάκι.

Ὁ Νίλς δὲν κουνήθηκε ἀλλὰ ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Τότε ὁ Μαυροκέφαλος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ σέρνοντάς τον ἐπάνω στὴν ἄμμο τὸν ἔφερε κοντὰ σ' ἕνα παλιὸ πήλινο τσουκάλι ποὺ βρισκόταν καταμεσὶς τῆς γούβας.

— Σήκω ἀπάνω, μικρέ, τοῦ εἶπε, καὶ ἄνοιξέ μας τὸ τσουκάλι.

— Γιατὶ δὲν μ' ἀφήνετε νὰ κοιμηθῶ; εἶπε ὁ Νίλς. Ἀπόψε εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Ἀφήστε αὔριο.

—Ἄνοιξε τὸ τσουκάλι! φώναξε ὁ Μαυροκέφαλος καὶ τράνταξε τὸν μικρό.

Ὁ Νίλς ἀνακάθησε καὶ κοίταξε τὸ τσουκάλι.

—Καὶ πῶς μπορῶ ἐγὼ ὁ κακομοίρης ν' ἀνοίξω ἕνα τέτοιο τσουκάλι; Αὐτὸ εἶναι πιὸ μεγάλο ἀπὸ μένα.

— Ἄνοιξέ το, πρόσταξε ὁ Μαυροκέφαλος πάλι. Εἰδεμὴ τὴν ἔχεις ἄσχημα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΞΕΒΙΔΩΣΕ ΜΟΥ...

Στὴν Ἀμερική, — ποῦ ἀλλοῦ; —σὲ μιὰ μεγάλη πόλη, σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο, ἔφθασε βράδυ ἕνας παράξενος ταξιδιώτης. Ἦταν γέρος, ἀπόστρατος συνταγματάρχης. Στηριζόταν σὲ δυὸ μπαστούνια, περπατοῦσε ὅμως καλούτσικα, καθόταν, σηκωνόταν, ἔμοιαζε τελοσπάντων μὲ ἄνθρωπο...

Ἀφοῦ δείπνησε στὸ ἑστιατόριο, ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του καὶ φώναξε ἕνα μικρὸ καμαριέρη νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ γδυθῇ.

Ὁ μικρὸς καμαριέρης τοῦ ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ τὰ ροῦχα του· ἀλλὰ καθὼς ἔκανε νὰ τοῦ βάλῃ τὸ νυχτικό του, ἄκουσε τὸν συνταγματάρχη νὰ τοῦ λέῃ:

— Στάσου! ξεβίδωσέ μου πρῶτα τὸ δεξὶ πόδι.

Χωρὶς ἔκπληξη, — λίγοι ἀπόστρατοι ἔχουν ἕνα ψεύτικο πόδι; — ὁ μικρὸς καμαριέρης τοῦ ξεβίδωσε τὸ δεξί.

—Καὶ τ' ἀριστερό! ἀκούει ὕστερα.

Ἔ, καὶ δυὸ πόδια ψεύτικα ἔχουν καμμιὰ φορὰ αὐτοί... Ὁ μικρὸς τοῦ ξεβιδώνει καὶ τ' ἀριστερὸ κι' ἑτοιμάζεται πάλι νὰ τοῦ περάσῃ τὸ νυχτικό, ὅταν ὁ συνταγματάρχης τὸν προστάζει:

—Στάσου! ξεβίδωσέ μου καὶ τὸ δεξὶ χέρι!

Ὁ μικρὸς καμαριέρης ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ. Πόσα ψεύτικα λοιπὸν μέλη εἶχ' ἐπιτέλους αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ὁπουσδήποτε τοῦ ξεβίδωσε καὶ τὸ δεξὶ χέρι.

— Καὶ τἀριστερό!

Ἔ, μ' αὐτὸ πήγαινε πολύ... Ὁ μικρὸς καμαριέρης ἄρχισε νὰ τρέμῃ... Τὸν ἔπιασε ἕνας φόβος δυσκολονίκητος. Τρέμοντας τοῦ ξεβίδωσε καὶ τἀριστερὸ χέρι κι' ἔκαμε πάλι νὰ τοῦ περάσῃ τὸ νυχτικό.

—Στάσου! τὸν ἐμποδίζει καὶ πάλι ὁ συνταγματάρχης. Ξεβίδωσέ μου καὶ τὸ λαιμό.

Τί; καὶ τὸ λαιμό; ὥστε καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν ψεύτικο;!

Ὁ μικρὸς καμαριέρης δὲν ἀντέχει πιά: Πετᾷ τὸ νυχτικὸ κι' ὅπου φύγει φύγει!..

Ὁ συνταγματάρχης φουρκίζεται μὰ καὶ γελᾷ.

— Τί φαντάστηκε, συλλογέται, αὐτὸς ὁ κουτεντές;

Καὶ πατᾷ... μὲ τὴ μύτη του τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

Μπαίνει τότε ἕνας ἄλλος καμαριέρης πιὸ μεγάλος καὶ πιὸ ἄροδος, ποὺ τοῦ ξεβιδώνει κι' ἕνα *μπάλωμα* ἀπὸ καουτσοὺκ ποὺ εἶχε στὸ λαιμό του...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΑΥΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΡΑΟ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὥρες ὥρες ἡ καλοσύνη της ἔφτανε τόσο ψηλά, ποὺ ἡ Ριέττα αὐθόρμητα ἔπαιρνε τὸ χέρι της καὶ τὄφερνε εὐλαβικὰ στὰ χείλη της. Ὦ! ἦταν τόσο ἀγαπημένες ἡ Βελσαμίνα καὶ ἡ Ριέττα!

Ἡ Ριέττα δὲν μποροῦσε νὰ ζήσει δίχως τὴ Βελσαμίνα, χωρὶς τὴ γλυκειά, τὴν ἤρεμη συντροφιά της καὶ τὴν ἀγγελική της προστασία. Μὰ καὶ τῆς Βελσαμίνας ἦταν ἀπαραίτητη ἡ στοργικὴ ἀγάπη καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἄδολη ψυχὴ τῆς μικροούλας.

Καμμιὰ φορά, μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ, καθισμένες πλάϊ-πλάϊ καὶ μὲ τὶς ψυχὲς ἀγκαλιασμένες, οἱ δυὸ κοπέλλες ἔβλεπαν μὲ τὰ φωτερὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους μερικὲς λαμπερὲς ἀχτίνες, σὰ χυμένες ἀπὸ κάποιο ἀστέρι, ἀπὸ ἕνα καὶ τὸ ἴδιο ἰδανικὸ ποὺ θέρμαινε καὶ φλόγιζε τὶς νεανικὲς καρδιές τους· καὶ μέσα ἀπὸ τὰ γλυκά τους ὄνειρα ξεχώριζαν κάποιο μεγαλόπρεπο καὶ φεγγοβόλο κι' ἀστραφτερό, ἕνα ἀπέραντο οἰκοδόμημα ποὺ θὰ γινόταν στὴν Ἀνθρωπότητα καὶ θὰ κουβαλοῦσαν καὶ κεῖνες ἀπὸ μιὰ πετρούλα. Κὰι μ' αὐτὸ πόση χαρά, πόση δύναμη καὶ ζωὴ νιώθανε οἱ δυὸ ἀγαπημένες ψυχικὲς ἀδερφούλες...

***

Μὰ ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἡ μεγάλη ἔφυγε μακριά. Ἡ μοῖρα της τὴν προώριζε γι' ἄλλοῦ. Ἡ μικρὴ τὴ συνόδεψε ἴσαμε κάτω, ἴσαμε τὸ σταθμό, καὶ τὴν ἔβαλε στὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ κοντά της. Δὲν ἔκλαιγε. Ἡ μεγάλη τὴν εἶχε μάθει νὰ φέρνεται στωικὰ καὶ ψύχραιμα. Μόνο τὰ ματάκια της ἦταν κάπως κόκκινα καὶ τὰ χειλάκια της τρεμούλιαζαν ἐλαφριά. Τὴ φίλησε ἥσυχα, γαλήνια, κι' ἔφυγε. Τὴν πήρανε.

Ὦ, μὰ ὅταν ἔφτασε σπίτι της ἡ Ριέττα, ἡ μικροούλα Ριέττα, ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπε κανένα ἀνθρώπινο μάτι, ἡ καρδούλα της ποὺ δὲν εἶχε πάψει νὰ λαχταρᾷ σὰν τοῦ πουλιοῦ, δὲ βάσταξε περσότερο. Ἔπεσε μπροῦμυτα πάνω στὸ κρεβάτι της καὶ ξέσπασε σὲ ἄγριο κλάμμα. Αἰσανόταν πὼς ἀπόμεινε μοναχούλα κι' ἔρημη...

Μὰ ὡστόσο ἡ εἰκόνα τῆς Μεγάλης, ἡ εἰκόνα Ἐκείνης ποὺ στάθηκε ἡ ὁδηγήτριά της καὶ τῆς ἔδειξε τὰ πρῶτα βήματα στὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, σὰν εἰκόνα μιᾶς Μαντόνας, ἔμεινε γιὰ πάντα χαραγμένη μέσα της. Καὶ τὰ λόγια της τὰ γλυκά, τὰ ἤρεμα, τὰ σοφά της λόγια φτερούγιζαν σὰν ἀγγελούδια γύρο της καὶ μέσα της...

Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ "ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ,,

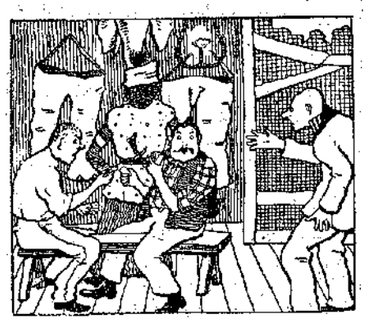

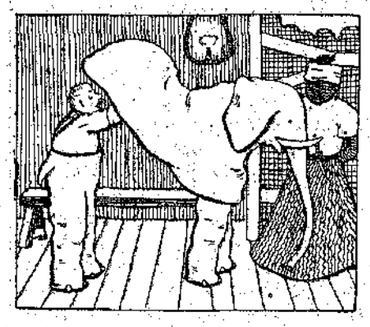

Στὸ Θέατρο τῶν «Ποικιλιῶν», ἐκεῖνο τὸν καιρό, διασκέδαζε πολὺ τὸν κόσμο ἕνας ἐξυπνότατος ἐλέφαντας, ποὺ τὸν καβαλλίκευε μιὰ γυμνασμένη ἀραπίνα κι' ἔκανε μαζί του στὴ σκηνὴ ἕνα σωρὸ σκέρτσα καὶ παιχνίδια. Ὁ θιασάρχης ἔλεγε πὼς ὁ ἐλέφαντάς του εἶχ' ἔρθει κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰ Ἰνδοστάν. Ἂν ἔμπαινε ὅμως κανένας στάπαγορευμένα παρασκήνια, θὰ ἔβλεπε τὸ μυστικὸ τῆς . . .

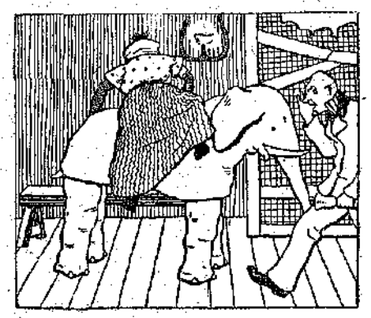

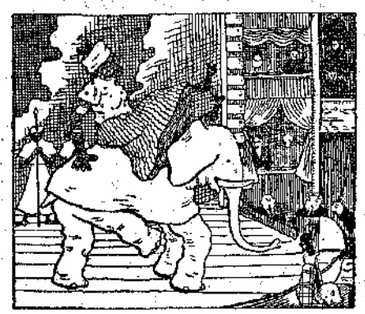

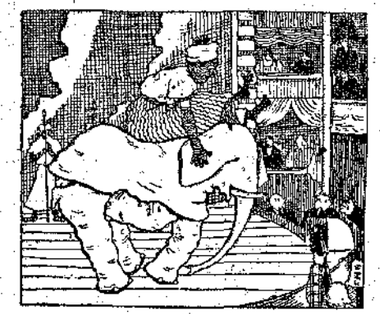

κατασκευῆς. Τὸ βλέπετε τώρα σ' αὐτὲς τὶς χαριτωμένες εἰκονίτσες ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω μὲ πολλὰ λόγια. Φτάνει μονάχα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ Ἐλέφαντας τοῦ Θεάτρου τῶν «Ποικιλιῶν» ἦταν πρῶτος ἐξάδελφος τῆς δικῆς μας . . . ἀποκρηάτικης Γκαμήλας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο TZAK

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί εἶναι; . . τί συμβαίνει; . .

— Ἕνας ἄνθρωπος . . .

— Τί ἄνθρωπος;

— Ἕνας ἄσχημος, κακοντυμένος, θέλει νὰ μιλήσῃ τῆς κυρίας. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶν' ἐδῶ, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ τώρα, μὰ ἐκάθησε σ' ἕνα σκαλὶ κι' εἶπε πὼς θὰ περιμένῃ.

— Πάω, ἔκαμε συγκινημένη ἡ Ἴδα, σὰ νὰ μάντεψε ἀπὸ ποιὸν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀπεσταλμένος.

Ἀλλὰ ὁ Νταρζαντὸν δὲν τὴν ἄφησε.

— Ὄχι ἐσύ, ὄχι!

Καὶ γυρίζοντας στὸ Λαμπασέντρ, τὸν πιὸ ρωμαλέο ἀπ' ὅλους ἐκεῖ:

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἰδῇς τί θέλει αὐτὸς ὁ χαμένος.

— Ναί, ναί, *νιό!* . . ἔκαμε ὁ τραγουδιστὴς καὶ βγῆκε σηκώνοντας παλληκαρίσια τοὺς ὤμους.

Ὁ Νταρζαντὸν ποὺ εἶχε κόψει στὴ μέση ἕνα ἡμιστίχιο, ξαναπῆρε γρήγορα τὴ θέση του κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀπαγγελία. Ἀλλὰ ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι καὶ τὸ χέρι τοῦ Λαμπασέντρ ποὺ καλοῦσε μὲ ζωηρὸ νεῦμα τὸν ποιητή.

— Οὔφ! ἔκαμε αὐτὸς κι' ἔτρεξε στὸ διάδρομο. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Φαίνεται πὼς ὁ Τζὰκ εἶναι πολὺ ἄρρωστος, τοῦ εἶπε σιγὰ ὁ τραγουδιστής.

— Ὄχι δά!

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τουλάχιστο ἔτσι λέει . . .

Ὁ Νταρζαντὸν κοίταξε τὸν ἄσχημο ἐκεῖνον ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν δειλά, σκυφτά, στὴν πόρτα τῆς σκάλας, καὶ τοῦ φάνηκε σὰ γνωστός.

— Σένα ἔστειλε ὁ κύριος νὰ μᾶς πῇς; . . τὸν ρώτησε.

— Ὄχι, δὲν μ' ἔστειλε ὁ κύριος . . . Μπορεῖ νὰ στείλῃ αὐτός, τόσο ἄρρωστος ποὺ εἶναι; Δυὸ ἑβδομάδες ἔχει τώρα στὸ κρεββάτι . . . Ἀ, εἶναι πολύ, πολύ . . .

— Μὰ τί ἔχει; τὸν ἔκοψε ὁ Νταρζαντόν.

— Ξέρω κι' ἐγώ; . . Κρύωμα στὸ στῆθος . . . Ὁ γιατρὸς ὡστόσο λέει πὼς βγάζει-δὲ βγάζει τὴν ἑβδομάδα. Γι' αὐτὸ ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ εἴπαμε πὼς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουμε τὴ μητέρα του. Καὶ ἦρθα. Ἡ κυρία λοιπὸν δέν...

— Ποιὸς εἶσαι σύ;

— Εἶμαι ὁ Μπελιζαίρ, ὁ Μπὲλ καθὼς μ' ἔλεγε ἡ κυρία. Ὤ, μὲ ξέρει καλά, καὶ τὴ γυναίκα μου τὴν ξέρει . . .

— Λοιπόν, κύριε Μπελιζαίρ, εἶπε ὁ ποιητὴς μὲ σαρκαστικὸ ὕφος, νὰ πῆτε σὲ κεῖνον ποὺ σᾶς ἔστειλε, ὅτι τὸ κόλπο εἶναι καλὸ ἀλλὰ μεταχειρισμένο. Πρέπει νὰ βρῇ κανέν' ἄλλο, πιὸ καινούριο.

— Πῶς εἴπατε; ἔκαμε ὁ Μπελιζαίρ ποὺ δὲν καταλάβαινε ἀπὸ «τρομερὰ λόγια».

Ἀλλὰ ὁ Νταρζαντὸν εἶχε κλείσει κιόλα τὴν πόρτα, ἀφίνοντας τὸν γυρολόγο στὸ κατώφλι σαστισμένο, μὲ τ' ὅραμα τῆς σάλας ποὺ τὴν εἶχε ἰδεῖ μιὰ στιγμὴ γεμάτη φῶτα καὶ κόσμο.

— Τίποτα, εἶπε ὁ ποιητὴς γυρίζοντας ἐκεῖ· κάποιος ἔκαμε λάθος στὴν πόρτα.

Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε τὴν ἀπαγγελία του, μὲ τὸν ἴδιο στόμφο, μὲ τὶς ἴδιες χειρονομίες, μὲ τὸν ἴδιο θρίαμβο, ὁ φτωχὸς γυρολόγος ἔφευγε μὲ μεγάλα βήματα σταὺς σκοτεινοὺς καὶ παγωμένους δρόμους, βιαζόμενος νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὸν Τζάκ, τὸ δυστυχισμένο του Σύνοικο, ποὺ αὐτὴ τὴν

ὥρα βογγοῦσε στὸ κρεββάτι τῆς ἀρρώστειας του.

Τὴν πρώτη ἀδιαθεσία τὴν εἶχ' αἰσταν θεῖ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Ἐτιόλ. Τὴν ἄλλη μέρα εἶχε πυρετὸ καὶ βήχα. Ὁ γιατρὸς τοῦ μηχανουργείου ποὺ τὸν κοίταξε, εἶπε πὼς ἦταν σοβαρό. Ὁ Μπελιζαίρ θέλησε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν κ. Ριβάλ, ἀλλὰ ὁ Τζὰκ δὲν τὸν ἄφησε μὲ κανένα τρόπο. Κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι, γιατὶ ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε κι' ὁ βήχας δὲν ἔπαυε στιγμή.

Ὁ Μπελιζαίρ κι' ἡ γυναίκα του ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ τὸν ἄρρωστο Σύνοικο. Ἀλλὰ οἱ γείτονες τοὺς συμβούλευαν νὰ τὸν πάνε στὸ Νοσοκομεῖο.

— Θάναι καλύτερα ἐκεῖ, τοὺς ἔλεγαν. Ἐδῶ δὲν ἔχετε τὰ μέσα νὰ τὸν περιποιηθῆτε. Θὰ γλυτώσετε κι' ἀπὸ τὸν κόπο κι' ἀπὸ τὰ ἔξοδα.

Ἐκεῖνοι ἐπέμεναν. Δὲν τοὺς ἔνοιαζε γιὰ τίποτα, καὶ πολὺ λιγότερο γιὰ τὸν κόπο. Ἀγαποῦσαν τὸν Τζὰκ τόσο πολύ, ὥστε τὸν θεωροῦσαν πιὰ δικό τους. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ οἰκονομίες τους τελείωσαν κι' οὔτε ὁ Τζὰκ εἶχε πιὰ χρήματα στὸ συρτάρι, — τοῦ τὰ εἶχε ξοδέψει τότε ἡ μητέρα του, — κι' ἐπειδὴ ἀπὸ τάλλο μέρος ἡ κατάστασή του χειροτέρευε, ἀποφάσισαν νὰ φωνάξουν τὴν κυρία Νταρζαντόν.

— Νὰ σταθῇς ἐκεῖ ὥς που νὰ ξεκινήσῃ καὶ νἄρθετε μαζύ, εἶχε παραγγείλει στὸν ἄντρα της ἡ κυρία Μπελιζαίρ. Θὰ τοῦ κάμῃ καλὸ νὰ ἰδῇ τὴ μητέρα του. Δὲν λέει τίποτα γιατ' εἶναι περήφανος, μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς τὴ θέλει . . .

Ἀλλὰ ὁ Μπελιζαίρ γύρισε ἀπὸ κεῖπέρα μονάχος του.

Ἡ κυρία Μπελιζαίρ, μὲ τὸ ἀγοράκι της ἀποκοιμισμένο στὰ γόνατά της, μιλοῦσε σιγὰ μὲ τὴν κυρία Λεβέντρ μπροστὰ σὲ μιὰν ἀδύνατη φωτιά, ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὸν ξυλότοιχο ἀκουγόταν ἡ βαρειὰ ἀναπνοὴ κι' ὁ ἀκατάπαυστος βήχας τοῦ ἀρρώστου.

— Ἀ! μονάχος σου; ἔκαμε ἡ γυναίκα βλέποντας τὸν ἄντρα της. Γιατί;

Τοὺς διηγήθηκε πὼς δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἰδῇ τὴν κυρία, καὶ πὼς ὁ κύριος «μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια» τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμουτρα.

— Τὸν παλιάνθρωπο! . . φώναξε ἡ κυρία Μπελιζαίρ. Μὰ σύ, φοβητσάρη, γιατὶ νὰ φύγῃς; Ἔπρεπε νὰ μπῇς μὲ τὴ βία, νὰ τῆς φωνάξῃς: «κυρά μου, τὸ παιδί σου πεθαίνει!» Μὰ ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς ἄνθρωπος, κατίμενε Μπελιζαίρ;

Ὁ γυρολόγος ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Τὸ περίμενε αὐτὸ τὸ μάλωμα τῆς γυναίκας του, ποὺ ἴσως καὶ τοῦ ἄξιζε. Μὰ τέτοιος ἦταν, δειλὸς καὶ μαζεμένος πάντα του. Ἡ ζωὴ τοῦ γυρολόγου τῆς ἐξοχῆς τὸν εἶχε κάνει. Ἀπὸ μικρὸς εἶχε συνειθίσει νὰ φοβᾶται τοὺς χωριάτες, τὶς χωριάτισσες, τὰ παιδιά τους, τὰ ζωντανά τους, τοὺς χωροφύλακες, ὅλα. Πῶς νὰ μὴ φοβηθῇ καὶ τὰ «μεγάλα μουστάκια» τοῦ Νταρζαντόν;

— Ἔπρεπε νὰ πάω ἐγώ! ἐγὼ ἔπρεπε νὰ πάω! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ κυρία Μπελιζαίρ. Καὶ τώρα τί νὰ κάμουμε; Δὲν μποροῦμε νἀφήσουμε τὸ παιδὶ νὰ πεθάνῃ, ἐπειδὴ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε πιὰ τὰ μέσα . . .

— Νὰ κάμετε ὅ,τι σᾶς εἶπε ὁ γιατρός, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λεβέντρ. Νὰ τὸν πᾶτε στὸ Νοσοκομεῖο.

— Σούτ! σιγά! ἔκαμε ὁ Μπελιζαίρ δείχνοντας τὸν ξυλότοιχο. Βάζω στοίχημα πὼς σᾶς ἄκουσε.

«Ἡ μεγάλη σάλα τῆς ἀναμονῆς ἦταν κιόλα γεμάτη . . .»
(Σελ. 319, στ. γ'.)

— Ἂς μᾶς ἄκουσε, ἀποκρίθηκε σκληρὰ ἡ κυρία Λεβέντρ. Οὔτε ἀδερφὸ τὸν ἔχετε, οὔτε γιό. Νὰ τὸν πᾶτε στὸ Νοσοκομεῖο, νὰ γλυτώσετε ἀπ' τὴν ἔνοια του κι' ἀπ' τὸ ἔξοδό του.

— Μὰ εἶναι ὁ Σύνοικός μας, ὁ σύντροφός μας, ὁ φίλος μας, μουρμούρισε ὁ Μπελιζαίρ.

Ὁ Τζὰκ εἶχε ἀκούσει. Ὅλα τἄκουγε, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τῆς ἀρρώστειας του, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἀπὸ τὸν πυρετό, μὰ σχεδὸν χωρὶς ὕπνο. Τὸ κρυολόγημα ἐκεῖνο τὸν εἶχε βρεῖ στὴ μεγαλύτερη ἀπελπισία τῆς ζωῆς του. Γι' αὐτὸ εἶχε θεριέψει σὲ λίγες ἡμέρες. Ἔπειτα κι' ὁ ὀργανισμός του ἦταν φοβερὰ ἐξαντλημένος ἀπὸ τοὺς κόπους ποὺ ἔκανε τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ τὴ διπλὴ ζωὴ τοῦ σπουδαστῆ καὶ τοῦ ἐργάτη . . . Καὶ τώρα θὰ ζοῦσε, θὰ πέθαινε; . . Λίγο τὸν ἔμελε τὸ δυστυχισμένο Τζάκ. Γιὰ ποιὸν νὰ ζήσῃ τώρα, γιὰ ποιὸν νὰ ἐργασθῇ; Ἡ μητέρα του τοῦ εἶχε φύγει. Ἡ Σεσίλη δὲν τὸν ἤθελε πιά . . . Ἀλλὰ εἴτε θὰ ζοῦσε, εἴτε θὰ πέθαινε, ἕνα πρᾶγμα δὲν ἤθελε ὁ Τζάκ: νὰ εἶναι βάρος στοὺς φτωχούς του φίλους. Οἱ Λεβέντρ εἶχαν δίκιο: ἔπρεπε νὰ τὸν πάνε στὸ Νοσοκομεῖο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἡ ψωμάδαινα, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν καθημερινή της περιοδεία, μπῆκε στὴν καμαρούλα τοῦ ἀρρώστου, τρόμαξε βλέποντας τὸν Τζὰκ χλωμό, ὀρθὸ καὶ ντυμένο, νὰ συζητῇ μὲ τὸν Μπελιζαίρ.

— Τί εἶναι; . . γιατὶ σηκωθῆκατε;

— Θέλει νὰ πᾶμε στὴν Παναγία . . .

— Στὴν Παναγία; . . Καὶ νὰ κάμετε τί;

— Τίποτα, τίποτα, ἀγαπημένοι μου φίλοι! Εἶσθε καλοὶ κι' ἀφοσιωμένοι κι' οἱ δυὸ· μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνω ἐδῶ περισσότερο. Σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ κρατῆτε πιά. Πρέπει . . . θέλω! . .

— Μά . . . ἔτσι ἀδύνατος ποὺ εἶσαστε; . . Πῶς θὰ περπατήσετε;

— Ναί, δὲν εἶμαι πολὺ δυνατός, μὰ ὅταν πρέπει κανεὶς νὰ περπατήσῃ, περπατεῖ. Ὁ Μπελιζαίρ θὰ μοῦ δώσῃ τὸ μπράτσο του. Κι' ἄλλη φορὰ μὲ ὑποστήριξε ἔτσι, ἕνα βράδυ στὴ Νάντη, ποὺ καὶ τότε πάλι δὲν ἤμουν σὲ θέση νὰ περπατήσω μονάχος μου.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιμονὴ ὑποχώρησαν. Ὁ Τζὰκ φίλησε τὴν κυρία Μπελιζαίρ καὶ κατέβηκε, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὸν γυρολόγο.

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, τὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῶν Νοσοκομείων ἦταν ἀντικρὺ στὴ μεγάλη ἐκκλησιὰ τῆς Παναγίας, ἕνα κτίριο τετράγωνο, σταχτερὸ καὶ μελαγχολικό. Τί μακρὺς ποὺ τοῦ φάνηκε ὁ δρόμος ὥς νὰ φθάσουν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Μενιλμοντάν! Πόσες φορὲς σταμάτησαν, γιὰ νὰ καθήσῃ λίγο ὁ ἄρρωστος καὶ νὰ ξεκουρασθῇ! Κι' ἔκανε καὶ κρύο δυνατό. Κάτω ἀπ' τὸν βαρὺ καὶ χαμηλὸ οὐρανὸ τοῦ Δεκέμβρη, ὁ Τζὰκ φαινόταν ἀκόμα πιὸ χλωμός, πιὸ κίτρινος παρὰ στὴν κάμαρά του. Τὰ μαλλιά του ἦταν βρεμμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔχυνε καθὼς πολεμοῦσε νὰ περπατῇ κι' ἀπὸ τὴν ἀδυναμία ὅλα μπροστά του γύριζαν, — σπίτια, δέντρα, φανάρια, διαβάτες. Τοὺς κοίταζαν μὲ σίκτο. Στὸ μεγάλο ἐκεῖνο Παρίσι, ὅπου ἡ ζωὴ μοιάζει τόσο μὲ πόλεμο, ὁ ἄρρωστος φαινόταν σὰν τραυματίας, ποὺ κάποιος συστρατιώτης, γερὸς ἀκόμα, τὸν ὁδηγοῦσε στὸ πρόχειρο στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ὕστερα στὴ μάχη καὶ νὰ πληγωθῇ ἴσως κι' αὐτός. Ἤταν νωρὶς ἀκόμα ὅταν ἔφθασαν στὸ γραφεῖο. Ὡστόσο ἡ μεγάλη σάλα τῆς ἀναμονῆς ἦταν κιόλα γεμάτη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὁ μικρούλης κυνηγετικός μου σκύλος λέγεται Ρωμύλος. Ἐγὼ ὅμως τὸν φωνάζω Ρομὰν καὶ σὲ ἐντελῶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις Ρομὰν Βασσίλιτς. Τὰ αὐτιὰ καὶ τὰ πόδια τοῦ Ρομὰν μεγαλώνουν μὲ ἀφάνταστη γρηγοράδα. Τὰ αὐτιά του εἶναι κιόλας τόσο μακρυά, ὥστε τοῦ πέφτουν μπρὸς στὰ μάτια του μόλις σκύψῃ τὸ κεφάλι, καὶ τὰ ψηλά του πόδια τὸν κάνουν νὰ σκοντάφτῃ καὶ νὰ κατρακυλάῃ ὅλη τὴν ὥρα.

Ἀκούστε νὰ ἰδῆτε τί τοῦ συνέβη σήμερα: Ἀνέβηκε μπουσουλώντας τὴν πέτρινη σκάλα ποὺ ὁδηγεῖ ἀπ' τὸ κελλάρι στὸ ἐπάνω πάτωμα, κ' ἔτυχε νὰ σπρώξῃ μὲ τὸ ποδάρι του ἕνα ἐλαφρὸ κομμάτι τούβλο ποὺ κατρακύλησε στὸ βάθος, ἀφοῦ πρῶτα πήδησε ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι.

Αὐτὸ προξένησε στὸν Ρομὰν καταπληκτικὴ ἐντύπωση. Ἐστάθηκε στὸ κεφαλόσκαλο καὶ ἄφησε τ' αὐτιά του νὰ πέσουν μπρὸς στὰ μάτια του. Ἔμεινε πολλὴ ὥρα βυθισμένος σὲ συλλογή, γέροντας τὸ κεφάλι πότε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ὥστε νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ ἕνα μάτι του ἀπὸ τὸ αὐτὶ ποὺ τὸ σκέπαζε, πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη.

— Ἔ, Ρομὰν Βασσίλιτς, τί λὲς λοιπόν; τοῦ εἶπα. Εἶδες τὶ ὡραῖο πρᾶγμα;

Τὸ τούβλο πηδοῦσε σὰν νὰ ἦταν ζωντανό. Ὁ Ρομὰν μὲ κοίταξε μὲ τὰ ἔξυπνά του μάτια.

— Μὴ μὲ κοιτᾶς τόσην ὥρα, τοῦ εἶπα, κι' οὔτε νὰ μετρᾶς τὰ σκαλοπάτια. Εἶδεμὴ θὰ πάρῃ τὸ τούβλο κουράγιο καὶ θὰ πηδήσῃ ἀπάνω σου, ἴσια μὲς στὴν μουρίτσα σου.

Ὁ Ρομὰν ἔρριξε τὴ ματιά του πάλι κατὰ κάτω. Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς δὲν τοῦ κάνει λίγη ὄρεξη νὰ κατέβῃ κάτω καὶ νὰ ἰδῇ, πῶς αὐτὴ ἡ ψόφια πέτρα ξαφνικὰ ζωντάνεψε καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ. Ἀλλὰ πάλι νὰ τὸ ἀποφασίσῃ νὰ κατέβῃ ἐκεῖ κάτω, αὐτὸ τοῦ φαινόταν πολὺ ἐπικίνδυνο. Τί θὰ ἔκανε ἂν ἡ πέτρα τὸν ἄρπαζε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν κρατοῦσε γιὰ πάντα ἐκεῖ μὲς στὸ σκοτεινὸ κελλάρι;

— Δὲν μπορεῖς νὰ καταφέρῃς τίποτε; τὸν ρώτησα. Τὸ καλύτερο ποὺ θὰ εἶχες νὰ κάνῃς, θάταν νὰ τὸ κόψῃς λάσπη.

Ὁ Ρομὰν μοῦ ρίχνει μιὰ γοργὴ ματιὰ καὶ καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τί θέλει νὰ πῇ:

—Τὸ συλλογίζομαι κι' ἐγὼ πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ τὸ κόψω λάσπη, ἀλλὰ μόλις στρίψω τὴν ράχη μου, θὰ μ' ἁρπάξῃ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ λαιμό.

Σ' αὐτὸ ἔχει πολὺ δίκαιο Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἔτσι. Ὁ Ρομὰν μὲ τὸ ἄψυχο τούβλο ἔκανε ἀκριβῶς ὅπως κάνουν τὰ σκυλιὰ στὸ χωράφι ὅταν παραμονεύουν τὸ κυνήγι.

Ὅσο περισσότερο στεκότανε ἀκίνητος, τόσο πιὸ φοβερὸ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο τοῦ φαινότανε τὸ πρᾶγμα.

— Θὰ περιμένω τόσην ὥρα ὥς που νὰ μὴν μπορῇς πιὰ νὰ βαστήξῃς, λέει μὲ πεῖσμα ὁ Ρομάν.

Καὶ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ τοῦ ἀπαντάει ἡ πέτρα κοροϊδευτικά:

—Κ' ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ πέρα τόσην ὥρα ὥσπου νὰ μὴν μπορῇς πιὰ νὰ βαστήξῃς.

Τὸ τούβλο ὅμως μπορεῖ νὰ μείνει στὴν ἴδια θέση ἑκατὸ χρόνια χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Ἀλλὰ τὸ σκυλάκι ἔχει πιὰ ἀποκάμει κι' ἀρχίζει νὰ βογγάῃ.

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν, Ρομὰν Βασσίλιτς; τὸν ρωτάω.

Ὁ Ρομὰν μοῦ ἀπαντάει μὲ τὸν δικό του τρόπο:

— Τί θἄλεγες ἂν τὸ γαύγιζα;

Ὁ Ρομὰν ἀρχίζει νὰ γαυγίζει καὶ πηδάει κατὰ πίσω, γιατὶ τοῦ φαίνεται ὅτι ἔτσι ἐξύπνησε τὴν πέτρα καὶ πρέπει ἔστω καὶ μιὰ σταλίτσα νὰ κουνηθῇ. Στέκεται πάλι στὸ ἴδιο μέρος, κάπως πάρα-μέσα, καὶ κοιτάζει κατὰ κάτω. Ὄχι, ἡ πέτρα δὲν χυμάει καταπάνω του. Ὁ Ρομὰν προχωρεῖ κλέφτικα μερικὰ βήματα ἀκόμη καὶ ξανακοιτάζει μὲ προσοχὴ στὸ βάθος. Ἡ πέτρα βρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ.

— Λοιπόν, νὰ ξαναγαυγίσω ἄλλη μιὰ φορά;

Ἐμπρός! Καὶ πάλι πίσω!

Μὲ τὸ γαύγισμα ὅμως ἔρχεται τρέχοντας ἡ Κάττυ ἡ μητέρα τοῦ Ρομὰν. Κοιτάζει κατὰ τὴν μεριὰ ποὺ γαύγισε τὸ μικρό της καὶ σιγὰ-σιγά, σταματώντας σὲ κάθε σκαλοπάτι κατεβαίνει κάτω. Ἐντωμεταξὺ ὁ Ρομὰν ἔπαψε νὰ γαυγίζῃ, γιατὶ ξέρει ὅτι εἶναι ὑπὸ τὴν προστασία τῆς μητέρας του καὶ κοιτάζει τώρα μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ βάθος.

Ἡ Κάττυ ἀνεγνώρισε τὸ κεραμίδι ἀπὸ τὴν μουρουδιὰ ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐπάνω του τὸ πόδι τοῦ Ρομάν, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ μυρίζεται· ἡ πέτρα εἶναι ἐντελῶς νεκρὴ καὶ ἀκίνδυνη. Ψαχουλεύει καὶ μυρίζεται κι' ὅλα τ' ἄλλα ὅσα βρίσκονται τριγύρω καί, ἐπειδὴ δὲν βλέπει τίποτε τὸ ὕποπτο, σηκώνει τὸ κεφάλι της κατ' ἐπάνω καὶ μὲ τὰ μάτια της λέει στὸ γυό της:

— Μοῦ φαίνεται, Ρομάν, πὼς ἐδῶ δὲν εἶναι τίποτε γιὰ νὰ φοβᾶσαι.

Ἔτσι ὁ Ρομὰν ἡσυχάζει ἐντελῶς καὶ κουνάει τὴν οὐρίτσα του, ἐνῷ ἡ Κάττυ ἀνεβαίνει πάλι ἐπάνω. Τὸ παιδὶ περιμένει τὴν μητέρα καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς δαγκώνῃ τὸ αὐτί της παίζοντας.

(Michaïl Prischwin)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΛΚΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΥΛΟΣ, ΘΑΝΟΣ, ΑΛΚΗΣ, ΤΩΝΗΣ — 15-16 χρονῶν, συμμαθητές, οἰκότροφοι σὲ Λύκειο.

(Ἕνα δωμάτιο τοῦ Λυκείου μὲ δυὸ κρεββάτια στὸ βάθος. Παράθυρο δεξιά. Ἀριστερὰ πόρτα. Στὴ μέση τραπέζι μὲ καρέκλες ἀπ' τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριά. Στὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας, καθισμένοι, ἄλλος στὸ κρεββάτι, ἄλλος στὸ τραπέζι καὶ στὶς καρέκλες, συζητοῦν. Ἡ κουβέντα ἔχει ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ.)

Παῦλος.—Ἀκοῦστε, παιδιά. Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, πάντα βαρύνει ἐμᾶς, Ὁ κ. Διευθυντής, καὶ χτὲς καὶ σήμερα ποὺ τοῦ μίλησα, φάνηκε ἀνένδοτος. Εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεχίσει τὰ μαθήματα. Δὲν ξέρω, μὰ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς πρέπει νὰ δώσουμε τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Τώνης.— Ποιὸς λέει ὄχι; Μὰ τὸ ζήτημα εἶναι πῶς θὰ βροῦμε τὸν αἴτιο.

Θάνος.— Κι' ἂν δὲ βρεθεῖ, πρέπει νὰ ξεσπάσει στὴν πλάτη μας;

Παῦλος.— Ἔτσι φαίνεται.

Θάνος.— Λογική, διὰ τῆς μεθόδου τῶν τριῶν: Διευθυντοῦ, ὑποδιευθυντοῦ, καὶ ἐπιμελητοῦ. Μὰ καλά, μονάχα μεῖς εἴμαστε στὴν τάξι;

Παῦλος.— Ἐμεῖς, λέει, σὰν οἰκότροφοι, ἔχουμε περισσότερες ὑποχρεώσεις ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικούς.

Θάνος.— Νὰ σοῦ πῶ. Σὰ θέλει, ἂς ἀρχίσει τὰ μαθήματα· σὰ δὲ θέλει, τὸ ἴδιο τὄχω. Ἀρκετὸ καιρὸ κουραστήκαμε.

Τώνης.— Τὸν κακόμοιρο!

Θάνος.— Μμ! προκομμένε μου, Ξέχασες τὴ τριάρα σου στὰ Λατινικά.

Τώνης.—Ἀμ' ἐσύ...

Παῦλος.—Βρὲ παιδιά, μὴν κάνετε σᾶν... παιδιά. Μὰ τί, ἤρθαμε νὰ δείξουμε ἐξυπνάδες; Τὶ θὰ γίνει νὰ ἰδοῦμε. Πέστε; (στὸν Ἄλκη ποὺ ὥς τὰ τώρα κάθεται βουβὸς σὲ μιὰ καρέκλα πλάϊ στὸ παράθυρο) Γιατὶ δὲ μιλᾶς, Ἄλκη ἐσύ; Αὐτοὶ ἐδῶ πιάσανε τὸν καυγά.

Ἄλκης.—Τί νὰ πῶ καὶ γώ; Ξέρω; Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ φωνάξουμε τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσουμε τελοσπάντων, ἂν ξέρουν αὐτοὶ τίποτα, νὰ ποῦν.

Τώνης.— Καὶ μ' αὐτὸ θαρρεῖς πὼς θὰ φανερωθεῖ ὁ αἴτιος; Ἄμ ἔννοια σου! Θαρρῶ πὼς ὁ διευθυντὴς θὰ μείνει μὲ τὶς φοβέρες του πάλι.

Θάνος.—Ὅπως πάντα! Κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, θὰ μᾶς προσκαλέσει νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ μαθήματα, ἀφοῦ ζητήσουμε προηγουμένως... ἔγγραφον μετάνοιαν.

Τώνης.— Γιὰ εἰκοστὴ φορά!

Θάνος.— Μπορεῖ νὰ κάνει κι' ἀλλιῶς; Τώρα ποὺ ἀρχίζει μάλιστα καὶ ἡ νέα τριμηνία! Ἤγγικε γὰρ ὁ καιρὸς τῶν πεκουνίων.

Παῦλος, (συμβουλευτικά).—Παιδιά, ἀφῆστε τὰ ἀστεῖα! Αὐτὴ τὴ φορά, σᾶς λέω τὴν ἔχουμε ἄσκημα. Μὴν κοιτάτε ἄλλοτε. Τότε ἡ προσβολὴ ἦταν ἀντικειμενική. Πότε στὸν ἐπιστάτη, πότε στὸν καθηγητὴ τῶν Γαλλικῶν, πότε στὴν κυρὰ-Δέσποινα. Τώρα δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως φαντάζεστε. Τἄχουμε λιγάκι σκοῦρα. Ἀπείλησε πὼς ὁποιος καὶ ἂν εἶναι, θὰ τὸν τιμωρήσει διὰ παντοτεινῆς ἀποβολῆς.

Θάνος, (ξαπλώνοντας στὸ κρεββάτι). —Καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε; Ἂς βάλει τέλος ἐπιμελητὰς νὰ τοῦ φυλάγουν τὴ φαλάκρα του.

Παῦλος, (κάπως αὐστηρά). —Θάνο!

Θάνος. — Ὤχ, ἀδερφέ. Πὼς τοῦ πετάξανε μιὰ κιμωλία στὸ κεφάλι χάλασε τὸν κόσμο. Σὰ νὰ τοῦ ρίξανε καμμιὰ σφαῖρα!

Παῦλος. — Δηλαδὴ εἶχες τὴν ἀξιωσή...

Θάνος.—Νὰ σοῦ πῶ, στο ὕστερα δὲν τὴν ἔρριξα καὶ δὲν μὲ νοιάζει...

Παῦλος.— Ναί, ἀλλὰ ξέρεις τί μοῦπε σήμερα τὸ πρωῒ νὰ σᾶς πῶ; Πὼς ἐκεῖνος ξέρει τὸν ἔνοχο, μὰ θέλει καὶ μεῖς νὰ τὸν μαρτυρήσουμε γιὰ νὰ λείψει ἔτσι ἡ μαθητική ἀμοιβαιότης. Καὶ κάτι ἄλλο. Δὲ θὰ δώσει σὲ κανένα ἀπολυτήριο τὸν Ἰούνιο, ἂν δὲν τοῦ ποῦμε ὥς τὸ βράδυ ποιὸς ἦταν. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι στὸ χέρι του νὰ τὸ κάνει.

Ἄλκης.—Παιδιά, ἐγὼ θὰ σᾶς ἀφήσω μερικὰ λεπτά. Ἔχω νὰ γράψω στὸ σπίτι. Καὶ θέλω νὰ τὸ δώσω τοῦ Τριανταφυλλίδη ποὺ θὰ βγεῖ σήμερα μὲ ἄδεια. Δὲν θ' ἀργήσω. (Φεύγει)

Τώνης. — Τί ἔχει ὁ Ἄλκης; Ἀπὸ χτὲς εἶναι ἔτσι.

Παῦλος.—Δὲν τὸν ξέρεις; Πάντα ὁ ἴδιος εἶναι. Γιὰ νὰ τοῦ πάρεις ὁμιλία ἀπὸ τὸ στόμα του, πρέπει νὰ φτύσεις αἷμα. Κι' ἔπειτα ἦταν κι' ὁ Θάνος ἐδῶ καὶ...

Θάνος, (πειραγμένος). — Καὶ δὲν καταδεχόταν νὰ μιλήσει σὲ μᾶς τοὺς μικροαστούς. Αὐτός, γιὸς πρώην ὑπουργοῦ... (Στὸν Τώνη) Ὥστε παρατήρησες καὶ σὺ πὼς ἦταν ἀλλαγμένος ὁ Ἄλκης;

Τώνης.— Ναί, δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται κάπως διαφορετικὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες μέρες.

Παῦλος, (στὸ Θάνο).— Τί θέλεις νὰ πεῖς μ' αὐτό;

Θάνος, (κοροϊδευτικά).—Ἀ τίποτα!

Παῦλος, (πλησιάζοντας τὸ Θάνο, αὐστηρά). Ἄκουσε, Θάνο. Τὴν ὑποψία σου αὐτὴ γιὰ τὸν Ἄλκη νὰ τὴ βγάλεις ἀπ' τὸ νοῦ σου. Γιατὶ προηγουμένως στὸ ἀναγνωστήριο κάτι ἄκουσα νὰ λὲς στὸν Γεωργίου γι' αὐτόν.

Θάνος, (ποὺ σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεββάτι). —Καὶ ἂν σοῦ πῶ ὅτι δὲν εἶναι ὑποψίες;

Παῦλος.—Δηλαδή;

Θάνος. — Ὅτι ὁ Ἄλκης εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔρριξε τὴν κιμωλία;

Παῦλος.—Θάνο!

Τώνης.—Ὁ Ἄλκης;..

Θάνος.— Μάλιστα. Τὴν ὥρα ποὺ ἔγραφε ὁ Διευθυντὴς στὸν πίνακα, τὸν εἶδα νὰ γυρίζει καὶ νὰ κοιτάζῃ τοὺς ἄλλους. Καὶ σὰν εἶδε πὼς ὅλοι ἔγραφαν, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὴν πέταξε.

Παῦλος.— Εἶναι δυνατό;..

Θάνος.— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ὁ Ἄλκης τὴν ἔρριξε. Κάθουμαι, καθὼς ξέρεις, στὸ πίσω του θρανίο καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ γελάσανε τὰ μάτια μου. Μὰ ἂν ἔλεγα τίποτα, θὰ μοῦ λέγατε πὼς τὸ κάνω ἐπειδὴ εἴμαστε τσακωμένοι.

Παῦλος.—Ἄκουσέ με, Θάνο. Ξέρω πὼς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μαλώσατε γιὰ τὸ ζήτημα τῶν διαγωνισμῶν, δὲ βλέπεις μὲ καλὸ μάτι τὸν Ἄλκη.

Θάνος.— Παῦλο!..

Παῦλος.— Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς τὸν μισεῖς. Μὰ κι' ἡ λίγη ἐκείνη συμπάθεια ποὺ τοῦχες στὴν ἀρχή, ὕστερ' ἀπὸ τὸ μάλωμά σας ἔχει ἐκλείψει. Τὸ παρατήρησα ἀπ' τὰ κατοπινά σου φερσίματα.

Θάνος.— Τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ ψυχρότητα.

Παῦλος, (συνεχίζοντας).— Μὲ τὸν Ἄλκη ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Αὐτὸς πάντα, σὰν τοῦ ἀναφέρω στὶς κουβέντες μας γιὰ σένα, μοῦ μιλᾷ μὲ κάποια συμπάθεια μπορεῖ νὰ πῇ κανείς. Καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα μοῦπε πὼς ἂν σοῦ ἔλειπαν,— καὶ δὲ θὰ στὸ κρύψω τὴν ὥρα αὐτή,— μερικὲς μικροκακίες ποῦχεις, καθὼς εἶσαι ἔξυπνος, θἄσουν ὁ καλύτερος στὴν τάξη.

Θάνος, (σὰν νὰ μετανοιώνῃ).— Μὰ δὲ μὲ καταλαβες, Παῦλο. Δὲν ἀρνοῦμαι πὼς ὁ Ἄλκης ἔρριξε τὴν κιμωλία. μὰ καὶ μ' αὐτὸ δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς τὴν ἔρριξε ἔχοντας στὸ νοῦ του νὰ χτυπήσῃ τὸν Διευθυντή. Μπορεῖ νὰ τὴν ἔρριξε στὸν Γεωργίου ποὺ κάθεται στὸ πρῶτο θρανίο, ἀστειευόμενος, καὶ ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ αὐτόν, βρῆκε τὸν Διευθυντή. Καὶ κάτι ἄλλο. Στὸ Διευθυντὴ ποὺ μὲ φώναζε σήμερα τὸ πρωῒ καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὶς ὑπόνοιές του γι' αὐτόν, εἶπα πὼς δὲν ξέρω τίποτα. Ποῦ θὰ πῇ...

Τώνης.— Παιδιά, πάψτε τώρα τὶς κουβέντες γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἔρχεται. (Μπαίνει ὁ Ἄλκης φορώντας τὴ στολὴ τῆς ἐξόδου του.)

Παῦλος, (μὲ κάποιαν ἔκπληξη). — Κάτι ντυμένος; Γιὰ ἔξω;

Ἄλκης, (μὲ σβυστὸ χαμόγελο). — Ὡς φαίνεται!

Τώνης.— Καμμιὰν ἄδεια;

Ἄλκης.— Κάτι παραπάνω.

Παῦλος.— Πῶς τὰ κατάφερες;

Ἄλκης, (γελώντας, μὲ κάποιο παράπονο). — Φεύγω, Παῦλο! Ἴσως μάλιστα γιὰ πάντα. Οἱ ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν σήμερα τὸ πρωῒ δείχνουν ἐμένα αἴτιο! Τώρα ποὺ βγῆκα μὲ φώναξε ὁ Διευθυντὴς καὶ μοῦ τόπε. Μοῦπε μάλιστα νὰ ἑτοιμαστῶ. Λυπᾶται, λέει, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα. Εἶναι ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο).

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Γ. ΝΙΚΗΦΟΡΙΔΗΣ, *Μαγευτικὸς Βόσπορος καὶ Περασειώς*, Κων/πολις—Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον καὶ Ἰσότιμος 199ου, 280ου, 206ου, 207ου, 209ου καὶ 210ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.—2. ΜΑΡΙΚΑ Θ. ΥΦΑΝΤΗ, *Καρυάτις, Σέρραι*. Β' Βραβεῖον 25ου Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος. — 3. ΚΩΝΣΤ. Β. ΡΕΠΕΤΣΑΣ, *Πεπρωμένον*, Πειραιεύς. Ἰσότιμος Α' Βραβείου εἰς τὸν 220ὸν Διαγωνισμὸν Λύσεων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

["Ιδε Διάπλ. 1926, φύλλ. 38]

Ἀπὸ τοὺς ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς ποὺ σᾶς ἔδωσα πέρσυ, αὐτοῦ μόνον ἔμεναν τἀποτελέσματα. Τἄφησα τελευταία, γιατὶ ἡ ἀνυπομονησία γι' αὐτὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο . . . γενική : Λίγοι, ἐλάχιστοι ἔλαβαν μέρος στὸν Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος. Ὀὔτε εἴκοσι ! Ἐνῷ ὅλλες φορὲς οἱ ἀπαντήσεις μὲ πλημμυροῦσαν.

Γιατὶ ἄραγε ; Στοὺς ναυαρούς μου ποιητὲς δὲν ἄρεσε τὸ θέμα ; Ἢ τὸ βρῆκαν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις τους ; . . . Δὲν τὸ ξέρω πορτὰ μόνο γιὰ τὴ *Μηλολόνθη*. Ὁ φίλος μας αὐτός, στὴν ἔξυπνη ἀπάντησή του ποὺ θὰ τὴν διαβάσετε, τὸ λ ει καθαρά : Δὲν τοῦ ἀρέσουν τἀεροπλάνα καὶ τὰ τέτοια . . . κολοκύθια. Εἶναι γιὰ νὰ σφυρίζουν στὶς γιορτὲς καὶ νὰ πετοῦν μανιφέστα στὰ κινήματα. Ἐνῷ ἑτοίμαζε λύρα, ἅμα εἶδε τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ, πῆρε *γκαΐντα*. Τί ὕμνο νὰ πῇ μὲ τέτοιο συνοδό ; . . Πάλι ὅμως, σ' ὅλλους τὸ θέμα μπορεῖ νἀρέσει. Κι' ἀριστουργήματα, σὰν ὅλλοι Πίνδαροι, μπορεῖ αὐτοὶ νὰ ἐμπνευσθοῦν. Κι' ἡ *Μηλολόνθη* τελειώνει ἔτσι :

Φτερὰ μονάχ' ἀπὸ κερὶ μὴ βάνουν
Καὶ σὰν τὸν Ἴκαρο μὴν γκρεμι-
[σθοῦν.

Ἡ μαύρη ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι αὐτὸ ἔπαθαν : Ἔκαμαν νὰ πετάξουν ψηλὰ κι' ἔπεσαν χαμηλά. Εἴτε γιατὶ ἔβαλαν ψεύτικα φτερά, εἴτε γιατὶ τὰ φτερά τους δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο δυνατὰ καὶ μεγάλα . . . Μερικοὶ ὅμως, — εἶναι πάλι ἡ ἀλήθεια,—τὰ κατάφεραν καλά. Μποροῦν νὰ μὴν πέταξαν ὅσο ἤθελαν, δὲν ἔπεσαν ὅμως χάμω νὰ τσακιστοῦν. Κι' αὐτὸ εἶναι κάτι τί !

Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὴν ἀπάντηση τοῦ *Γαλάξιου Οὐρανοῦ*. Μοιάζει κάπως μὲ τῆς *Μηλολόνθης*. Γιατὶ κι' ὁ *Γαλάξιος Οὐρανὸς* δὲν φαίνεται ἐνθουσιασμένος μὲ τἀεροπλάνο. Ὁμολογεῖ τὶς ὑπηρεσίες του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θἄθελε νὰ πετάξῃ μ' αὐτό. Ἂς εἶναι· θὰ τὴν διαβάσετε κι' αὐτὴ τὴν ἀπάντηση. Δὲν εἶναι τόσο ἔξυπνη καὶ γουστόζα σὰν τῆς *Μηλολόνθης*, εἶναι ὅμως ἐπίσης καλὰ στιχουργημένη.

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυό, ὅλοι οἱ ὅλλοι φαίνονται ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸ *ἀεροπλάνο*. Καὶ ψάλλουν ὅπως μποροῦν τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐφεύρεση, τὴν κατάκτηση τοῦ ἀέρος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ θαυμάζουν μὲ τὸ δίκιο τους τὴν τόλμη καὶ τὴ δύναμη τοῦ νοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν Δαίδαλο κι' ἀπὸ τὸν "Ικαρο, ἢ τελειώνουν μ' αὐτούς, — ἦταν δυνατὸ νὰ τοὺς ξεχάσουν ; — κι' οἱ περισσότεροι πάλι ὁμοιοκαταληκτοῦν τὸ *ἀεροπλάνο* μὲ τὸ *πλάνο* . . .

Φυσικά, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μιλήσω ἐκτενῶς γιὰ ὅλα τὰ ποιήματα ποὺ ἔλαβα, ἂς εἶναι καὶ τόσο λίγα. Καὶ μάλιστα γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τὶς περισσότερες ἐλλείψεις, τὰ περισσότερα λάθη στὴ στιχουργία ἢ στὴ σκέψη. Θὰ ἤθελα τόπο πολύ . . . Θὰ πῶ μόνο, σύντομα, ὅτι τὸ ποίημα τοῦ *Μουσηγέτη* εἶναι ὁλως-διόλου ἄτεχνο καὶ δὲν ἔχει *παντοῦ* σωστὲς ὁμοιοκαταληξίες, («ἀγναντεύουν» π. χ. καὶ «κατασφέρουν») ὅτι τὸ «Ἀεροπλάνο» τῆς *Κλαίρης*, ἂν καὶ κάπως τεχνικώτερο, δὲν πετᾶ ψηλότερ' ἀπὸ τὶς στέγες, δηλαδὴ εἶναι πεζὸ σὰν ἄρθρο ἐφημερίδος :

"Επίσης εἶναι χρήσιμο
γιὰ κάθε δυστυχία,
διότι θὰ τρέξει παρευθὺς
νὰ δώσῃ ἀγγελία . . .

(ἀφίνω δὰ ποὺ νομίζει ὅτι τὸ ἀεροπλάνο κόβει. . , σαράντα μόνο μίλια τὴν ὥρα·) ὅτι τὸ ποίημα τῆς *Βάρμας τοῦ Κανάρη*, στιχουργικῶς μέτριο, ὑμνεῖ «τοὺς ἀτρόμητους ἀεροπόρους μας» ποὺ πετοῦν «γιὰ τὴ δόξα τους καὶ τὴ γλυκειὰ Πατρίδα» κι' ἔτσι καταντᾷ ἕνα ποίημα πατριωτικό, ἔξω σχεδὸν ἀπὸ τὸ θέμα· ὅτι κι' ἡ *Μαρίκα Στερεοῦ* δὲν κάνει σωστὲς ὁμοιοκαταληξίες (*παλάτι πλάση, κεφαλι-χάρη κτλ.*) κι' ὅτι τὸ ποίημά της, ποὺ ἔχει κάποια ἔμπνευση, δὲν εἶναι καλὰ σχεδιασμένο· (ἔχει καὶ μιὰ λέξη «ἀηδόνικια» ἀντὶ «ἀηδονίσια», ποὺ δὲν λέγεται·) ὅτι τὸ ποίημα τοῦ *"Ανθους τῆς "Ανδρου* ἔχει κάποια μορφὴ ὕμνου στὸν ἄνθρώπινο νοῦ, τὸν κατακτητὴ καὶ τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ οἱ στίχοι του, χωρὶς ὁμοιοκαταληξίες, δὲν ἔχουν τὴν *αὐστηρὴ ὁμοφωνία ποὺ πρέπει* νἄχουν οἱ ἐλεύθεροι αὐτοὶ στίχοι:

Γιὰ τοῦτο κάθε ἔπαινος,
Γιὰ τοῦτο κάθε ὕμνος,
Σὲ σένα, ὦ κατακτητὴ
Τἀγάπα, ναί, σοῦ πρέπει,
Σοῦ πρέπει ἄξια θαυμασμὸς
Καὶ κάθε μεγαλεῖο . . .

(γιὰ τοῦτο - γιὰ τοῦτο, σοῦ πρέπει - σοῦ πρέπει, ναί, κάθε - κάθε - κάθε, δλ' αὐτὰ εἶναι παραγεμίσματα·) καὶ ὅτι τὸ ποίημα τῆς *Τρελῆς Πεταλουδίτσας*, ποὺ μοιάζει κάπως μὲ τὸ προηγούμενο, ὄν καὶ τεχνικώτερο, δὲν εἶναι, οὔτε κι' αὐτό, στὸ ὕψος ἑνὸς ὕμνου.

***

Κι' ἔρχομαι σἄλλα, ἀνώτερα.

Ἡ *Συνουρόμαλλη* μᾶς ἔχει συνειθισμένους σὲ καλύτερα ποιήματα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔστειλε γιὰ τὸν Διαγωνισμό. Βρίσκω μερικοὺς στίχους βεβιασμένους, μερικὲς ἐκφράσεις ὄχι τόσο ἐπιτυχημένες. Γενικὰ ὅμως τὸ σχέδιο εἶναι καλό, ἡ στιχουργία ἀρκετὰ τεχνικὴ κι' ὁ ἐπίλογος ὡραιότατος. Θυμήθηκα τὸ γαλλικὸ ρητό : la fin couronne l'œuvre= τὸ τέλος ἐπιο ἔφει τὸ ἔργο.

Τοῦ *Σανθίππου* οὔτε τὸ σχέδιο εἶναι τόσο ἄρτιο, οὔτε ἡ στιχουργία τόσο καλή. Ἡ ἔμπνευση ὅμως φτάνει σὲ μεγαλύτερο ὕψος. Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ κακοφάνηκαν πολὺ κάποια λάθη ποὺ ἄσχημίζουν ἕνα τόσο ὄμορφο ποίημα.

Πολὺ λυρισμὸ ἔχει τὸ ποίημα τῆς *Στέλλας Βιολάντη*. Ἀρχίζει καὶ τελειώνει ὑποκειμενικά, δηλαδὴ μὲ δικά της συναισθήματα, μὲ δικές της ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Θἄθελε νἄχῃ κι' ἐκείνη φτερὰ νὰ πετᾷ σὰν κι' αὐτό. Καὶ τὸ λέει ὡραῖα. Ἡ στιχουργία ὅμως δὲν εἶναι ἀνάλογη. Διαφορετικὰ θὰ εἴχαμε ἓν' ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Διαγωνισμοῦ. (Καὶ μιὰ φράση «στῆς ρούγας μου τὸ δρόμο» δὲν μοῦ φαίνεται σωστή· γιατὶ ρούγα καὶ δρόμος εἶναι συνώνυμα· ἐκτὸς—δὲν ξέρω, — ἂν στὴν πατρίδα τῆς *Στέλλας Βιολάντη* κάνουν καμμιὰ διάκριση).

Ἡ *Φιλόσοφη* ἔγραψε ἕνα σονέττο. Ἡ ἰδέα του — λυρικὴ κι' αὐτή,—εἶναι πολὺ ὄμορφη. Ἀλλὰ τεχνικῶς τὸ σονέττο εἶναι λανθασμένο. Καὶ τὸ κυριώτερό του λάθος εἶναι ποὺ δὲν χωρίζεται σὲ δυὸ μέρη (τὰ δυὸ τετράστιχα καὶ τὰ δυὸ τρίστιχα χωριστά,) παρὰ ἡ περίοδος ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τὸν τελευταῖο στίχο τοῦ πρώτου μέρους στὸν πρῶτο τοῦ δευτέρου :

Στἀπείρου τἄφθαστο πότε σὲ χάνω
Πότε σὲ βρίσκω . . .

"Επειτα οἱ ὁμοιοκαταληξίες εἰς *ἄνω* ἐξακολουθοῦν καὶ στὸ δεύτερο μέρος (ποὺ σ' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἄλλες,) καὶ μερικοὶ στίχοι εἶναι κακομετρημένοι.

Τὸ ποίημα τῆς *Λίλης Πασχαλίδου* ἔρχεται σὲ πολὺ καλὴ θέση γιὰ τὴν πρωτοτυπία του: Διηγεῖται *ἁπλῶς* τὴν ἱστορία κάποιου ἐφηβου τῆς Σπάρτης. ἐξυπνου κι' ὡραίου, ποὺ ποθώνας νὰ πετάξῃ, ἔκαμε φτερὰ σὰν τὸ Δαίδαλο. "Επεσε ὅμως σὰν τὸν "Ικαρο καὶ σκοτώθηκε σ' ἕναν ψηλὸ βράχο. Καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο φύλλασε ἕνας ἀετός . . . Ἡ διήγηση αὐτὴ δὲν ἔχει καθόλου καλὴ στιχουργία· εἶναι ὅμως ἕνα ποίημα.

«Ἡ Κατάκτησις τοῦ Ἀέρος» τοῦ *Ἐπαμεινώνδα Θεοφίλου* διαιρεῖται σὲ δυὸ μέρη. Τὸ πρῶτο εἶναι «Ὕμνος στὸν Ἄνθρωπο» καὶ τὸ δεύτερο «Ὕμνος στὸ Ἀεροπλάνο». Ἔχει καὶ λάθη στιχουργικά, ἔχει καὶ μέρη ποὺ τὸ ποίημα πέφτει σὲ πεζολογία. Πάντα ὅμως τὸ σύνολο εἶναι καλό. Τὰ προτερήματα ὑπερτεροῦν.

Τὸ ἴδιο λέγω καὶ γιὰ τὸ «Ἀεροπλάνο» τῆς *Φόγας τῆς Δημιουργίας*. Εἶναι ἴσως τὸ πιὸ «μεγαλόστομο», τὸ πιὸ «πινδαρικὸ» ἀπ' ὅλα. Ἀλλὰ πρῶτο ὑπερβαίνει τὸ μέτρο, (ἔχει ἑπτὰ δεκαπενταπύλλαβα τετράστιχα) δεύτερο, μεταχειρίζεται κάτι μεγάλες λέξεις, σύνθετα προπάντων, ποὺ τὸ κάνουν βαρύ, δυσκίνητο, παραφορτωμένο· καὶ τρίτο, ἡ στιχουργία παρουσιάζει πολλὲς ἀνωμαλίες.

Νὰ τώρα κι' ἡ *Λιλάντα*, πρωτότυπη, τεχνική, μετρημένη κι' ἐνδιαφέρουσα ὅπως πάντα. Τὸ «Ἀεροπλάνο» της θἄπαιρνε τὸ Πρῶτο, ἂν δὲν ἦταν ὁ «Ὕμνος στὸ Ἀεροπλάνο» τῆς *Μυρτώς*. Ὡρισμένως αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς ἂν κι' οἱ μεσιανές του στροφὲς ἦταν σὰν τὴν πρώτη καὶ σὰν τὴν τελευταία, θἄχαμε ἕνα *λαμπρὸ ποίημα*, ἕνα *ποίημα* ποὺ δὲν θἀποροῦσε κανένας ἂν ἔβλεπε ἀπὸ κάτω τὴν γνωστότερη ὑπογραφή, ἢ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διακριθῇ ὄχι πιὰ σ' ἕνα Διαγωνισμὸ μεταξὺ παιδιῶν κι' ἐφήβων, ἀλλὰ καὶ μεγάλων.

Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ποιήματα, ὅσα μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν, θὰ τὰ διαβάσετε σ' αὐτὸ τὸ φύλλο καὶ σὲ ἑπόμενα. Κι' ἔρχομαι τώρα στὴν

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μυρτὼ* [25Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λιλάντα* [22Ε].—*Φλόγα τῆς Δημιουργίας* [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἐπαμεινώνδας Θεόφιλος* [18Ε]. — *Φιλόσοφη* [16Ε]. — *Συνουρόμαλλη* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Μηλολόνθη, Στέλλα Βιολάντη, Σανθίππος, Λίλη Πασχαλίδου, Γαλάξιος Οὐρανός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Τρελὴ Πεταλουδίτσα, "Ανθος τῆς "Ανδρου, Μαρίκα Στερεοῦ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Βαρκα τοῦ Κανάρη, Κλαίρη, Μουσηγέτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Τἀρχαίου μύθου τὄνειρο
Δὲν εἶναι τώρα πλάνο,
Καὶ μόνη ἡ φαντασία μας
Δὲν ἔχει πιὰ φτερά·
Στὰ φόρεσε ἕνας Δαίδαλος,
Καὶ σένα, ἀεροπλάνο,
Μὰ δὲ φοβᾶσαι τοῦ Ἴκαρου
Ποτὲ τὴ συμφορά.

Ἡ Αὐγή, στὸ χρυσὸ τἄρμα της,
Μέσ' στὸν οὐράνιο δρόμο,
Πρὶν νὰ χρυσώσει, ἀπ' τοῦ Ὀ-
[λυμπου
Τὶς πιὸ ψηλὲς κορφές,
Ὁ Ἑρμῆς σὲ ψάλλει, Ἀτρόμητο,
Εἰρήνης Ταχυδρόμο,
Κι' ὁ Ἄρης στὸν Παιάνα του
Γιὰ σὲ γράφει στροφές.

Στὸν Ἑλικώνα ὁ Πήγασος
Ψηλὰ σ' εἶδε π' ὁρμοῦσες,
Σὰν τὸν ἀητὸ στὴν Ἔμπνευση,
Μαζὶ μὲ τὸν Ποιητή,
Κι' ὁ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλωνας
Μὲ τὶς ἐννιὰ του Μοῦσες,
Τἀνθρώπινο Δαιμόνιο
Ὑμνεῖ Σε, Νικητή !

Τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἥφαιστον
Παιδί, στὰ τόσα χρόνια,
Ποὺ μεταξὺ γεννήθηκες
Τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ,
Ἀεροπλάνο, Ἡμίθεε,
Θὰ περιστᾶς αἰώνια
Θεάνθρωπη ἐνσάρκωση,
Τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Νοῦ !

Τἀρχαίου μύθου τὄνειρο
Δὲν εἶναι τώρα πλάνο,
Καὶ μόνη ἡ φαντασία μας
Δὲν ἔχει πιὰ φτερά·
Μὰ ἡ Σκέψη, *πάντα* ἀκούραστη,
Πετάει *παραπάνω*,
Καὶ σἄλλους κόσμους, ἄγνωστους,
Νὰ φτάσῃ λαχταρᾷ.

Μυρτὼ
Α' Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ παιδὶ ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ ἐκθειάζει τὸ βαπόρι τοῦ μπαμπάτου:

— "Εξοχο βαπόρι ! Φανταισθῆτε μόνο πὼς ἔχει *καὶ καμπίνες*... ἀνατολικές !

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

***

— Πῶς ἤθελα, μαμμά, νὰ εἶχα ἕνα λαιμὸ σὰν τῆς στρουθοκαμήλου.

— Καὶ γιατί ;

— Γιὰ νἀνοιωθα περισσότερη ὥρα τὰ γλυκὰ ὅταν κατεβαίνουν.

Κόρη τῆς Ἴδης

ΑΛΑΝΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Αὐγούστου 1927.

ΗΛΘΕ κι' ὁ Αὔγουστος, ὁ κλαλὸς μήνας, ποὺ ὁ χωρικὸς ἤθελε νἄταν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. Μὰ κι' ὁ μαθητής, ὑποθέτω, τὸ ἴδιο. Ὑπάρχει κλύτερος μήνας ἀπὸ τὸν Αὔγουστο, ποὺ εἶναι ἡ καρδιὰ τῶν διακοπῶν, τὸ κορύφωμα τῆς εὐτυχίας στὴν ἀνάπαυση. τὴ διασκέδαση, τὴν ἀργία ; Μόνο ποὺ, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, τελειώνει κι' αὐτὸς γρήγορα κι' ἔρχεται ὁ Σεπτέμβρης, τὸ σχολεῖο, ἡ ἔννοια, ἡ ἐργασία, ὁ χειμώνας. Πῶς περνᾷ ὁ καιρός ! Κοιτάξτε τὸν ἀριθμὸ αὐτοῦ τοῦ φύλλου δδ. Δεκάξη φύλλα θὰ βγοῦν ἀκόμη κι' ὁ τόμος τελειώνει,— ὁ τόμος αὐτὸς ποὺ μᾶς φαίνεται πὼς ἄρχισε μόλις χθές . . .

Χαίρω, *Κ. Πορφυροπούλου*, ποὺ θὰ πάρῃς τώρα καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Μὲ μεγάλη εὐχαριστηση διάβασα τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων στὸ σχολεῖο καὶ σοῦ εὔχομαι τοῦ χρόνου νὰ πάρῃς τὸ πρῶτο ἐσύ.

Δροσερότατο τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὸ *δροσερὸ σου ἀκρογιάλι, Τζιόντα*. Ἔλαβα καὶ τὸ τυπωμένο Καταστατικὸ τῆς «Συντροφιᾶς τῶν Ἀρσακειάδων, ποὺ ὁ κύριός της σκοπὸς εἶναι ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως». Ἡ διάρκεια τῆς Συντροφιᾶς, εἶδα, ἔχει δριαθεῖ γιὰ τέσσερα χρόνια. Φυσικά, ἀφοῦ ὡς τότε καμμιὰ σας δὲν θἄναι πιὰ Ἀρσακειάς. Μπορεῖτε ὅμως νὰ κάμετε μέλη νεώτερες κι' αὐτὲς νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο σας.

Νὰ κι' ἡ *Ἀνθισμένη Ὄασις* ποὺ ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ψευδώνυμο ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια ποὺ μὲ διαβάζει. Τί θερμὸ κι' ὡραῖο τὸ γράμμα της ! «Εἶμαι ἐσωτερική, μοῦ γράφει, κι' ἡ παρηγοριά μου εἶσαι σύ. Ὅταν σὲ διαβάζω, τὰ ξεχνῶ ὅλα : μοναξιές, λύπες, νοσταλγίες τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ. Ἔχω φέρει μερικοὺς παλιοὺς σου τόμους καὶ πολλὲς φορὲς ξεχνιέμαι στὸ διάβασμα . . .»

Ἐδῶ λωσα, *Φαέθων*, ὅτι δὲν δέχομαι πιὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. Τί ἐννοεῖς «νὰ κατεβῇ στὸ Δημοψήφισμα» ὁ Σύλλογός σας ; Νὰ προβάλει ὑποψήφιο καὶ νὰ τὸν διοστηρίξῃ ; Βεβαιότατα μπορεῖ. Ὄχι, μόνο οἱ εἰκόνες τοῦ «Μπέμπη» καὶ τῶν «Κυριακῶν» εἶναι τοῦ κ. Βώττη. Οἱ ἄλλες, τῶν μεταφρασμένων μυθιστορημάτων, ἔχουν γίνει ἀπὸ ξένους ζωγράφους. Τοῦ «Τζάκ» π. χ. εἶναι ἔργα τοῦ Γάλλου Murbach. Ἄλλωστε φαίνεται κι' ἡ ὑπογραφὴ στὸ κάτω μέρος κάθε εἰκόνος ἡ τάρχικιὰ τοῦ ζωγράφου της. Ὁ Murbach ὑπογράφει Mch, ὁ κ. Βώττης ὁλογράφως κτλ. Ὅσο γιὰ τὰ φυλλάδια, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἀπὸ ἐδῶ φεύγουν καθαρότατα. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ ἐλέρώθη στὴ μετακόμισή, — στὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο ἢ στὰ χέρια τοῦ ταχυδρόμου.

Σ' εὐχαριστῶ, *Περιπλοκάς*, γιὰ τὸ νέο συνδρομητὴ καὶ γιὰ τὸ Σύλλογο ποὺ ἑτοιμάζεις. Ὁ στίχος ἐκεῖνος τοῦ *Ἀθάμα* δὲν εἶναι βέβαια τόσο καθαρός. Θέλει ἴσως νὰ πεῖ ὅτι ἡ λάμπα, φωτίζοντας τὸν ἀντικρυνό τοίχο, δείχνει καὶ τὸ χρόνο ποὺ περνᾷ, γιατὶ ἴσως στὸν τοίχο αὐτὸ κρέμεται κἀν κανένα ρολόϊ. Στὸν διηγηματογραφικὸ Διαγωνισμὸ τῆς «Νέας Ἑστίας» μπορεῖ νὰ λάβει μέρος ὅποιος θέλει. Δὲν ἔχουν ὁρισθεῖ προσόντα διαγωνιζομένων. Μποροῦν λοιπὸν νὰ στεῖλουν καὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι. Ἄλλωστε οἱ μεγάλοι δὲν στέλνουν συνήθως σὲ Διαγωνισμούς. Αὐτοὶ εἶναι πάντα γιὰ νέους.

Τασία Δακομοπούλου, χαίρω πάρα πολὺ ποὺ ἀποφάσισες καὶ αὐ νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐ, ἤ-αν καιρὸς ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια ποὺ μὲ λαβαίνεις. Τί λέει ἡ μαμμά : πῶς μεγάλωσες ; Μὰ ἰσα-ἴσα ἀπὸ 15 χρονῶν κι' ἀπάνω τὰ κορίτσια ἔχουν στὸν κύκλο μας τὴν καλύτερη δράση, καὶ πολλὰ μάλιστα ἐξακολουθοῦν καὶ μετὰ τὰ εἴκοσι. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ θερμὰ λόγια καὶ γιὰ τὰ δυὸ ξεσπαθώματα ποὺ συνόδευσαν τὸ πρῶτο σου γράμμα. Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο μὲ τὸ «Φεγγαρόπαιδο». Ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἄ, μὰ δὲν ἦταν λόγος αὐτός, *Νεφελώδης Ψυχή !* Ἐπειδὴ δὲν μπόρεσες φέτος νὰ ξεσπαθώσῃς, ἔπρεπε νὰ μὲ στερήσῃς καὶ τὰ ὡραῖα σου γράμματα ! . . Ὅσο γιὰ τὴ «μεγαλομανία» ποὺ λές, ἔννοια σου καὶ δὲν εἶναι μόνο στὸν τόπο σου. Δίγο-πολύ, στὴν ἐποχὴ μας βασιλεύει παντοῦ. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, βλέπεις, δὲν δημοσιεύω κομμάτια μόνο γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά . . . Μὲ χαρὰ μου μαθαίνω πὼς θἄρθῃς στὰς Ἀθήνας τὸ Σεπτέμβρη κι' ἐλπίζω νὰ σὲ ἰδῶ καὶ στὸ γραφεῖο μου.

Καὶ σένα, *Κλαίρη*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ συνέχεια τοῦ Ξεσπαθώματος. Γ' αὐτοὺς ποὺ σοῦ καθυστεροῦν τετράδια. ἡ πρότασή βέβαια θὰ ἔγεινε μὲ Μ. Ἀγγελία· ἐπομένως μὲ Μ. Ἀγγελία πρέπει τώρα καὶ σὺ νὰ τοὺς θυμίσῃς τὸ χρέος τους, γιατὶ ἐγὼ δὲν εὐθύνομαι παρὰ γιὰ τὶς ἀνταλλαγὲς ποὺ γίνονται μέσο τοῦ γραφείου μου.

Γιὰ τὴ νέα συνδρομήτρια, *Ἀριστοκράτισσα*, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω τὶς ἄλλες δυὸ ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκαν. Εἶδα πὼς ἔγινε ἡ γνωριμία σου μὲ τὴ *Ζουλέϊκα*, καὶ πόσο τὴν ἀγαπᾷς τώρα, καθὼς καὶ τὴ *Χλόη* καὶ τὶς ἄλλες διαπλασοπούλες ποὺ γνώρισες μαζί της. Ἄ, ἔχεις καλὴ «παρέα» καὶ μ' αὐτὴ μεγαλώνει κι' ἡ ἀγάπη σου σὲ μένα. Ἀληθινὰ χαίρω πολύ.

Ἡ *Γλυκειὰ Χαραυγή*,—ποὺ τῆς ἔστειλα 7 τετράδια, — μοῦ γράφει ὅτι τῆς ἄρεσε ὑπερβολικὰ ἡ γνώμη τοῦ *Πτόριαν* γι' αὐτὸ τὸ χορό. Καὶ μὲ παρακαλεῖ πολὺ νὰ γίνῃ γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ συντελέσῃ νὰ γνωρισθοῦμε προσωπικὰ μὲ πολλὰ Διαπλασόπουλα». Μὰ εἶπα ὅτι δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Τὸ ζήτημα μόνο εἶναι νὰ σχηματισθῇ μιὰ "Επιτροπὴ ἀπὸ Διαπλασόπουλα ἀποφασισμένα νὰ ἐργασθοῦν. Καὶ τότε γίνεται. — Εἶμαι καλά, εὐχαριστῶ. Τοῦ κ. Φαίδωνος μόνο ἐξακολουθεῖ ἡ ἀδιαθεσία καὶ γι' αὐτὸ οὔτε σήμερα δὲν ἔχετε «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή».

Στέλλα Βιολάντη, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ δίπλωμα. Ὦ, βέβαια ποὺ αὐτὸ δὲν σὲ «μεγαλοποιεῖ» τόσο ὥστε νἀφήσῃς τὴ Διάπλασή σου Καὶ πόσες ἄλλες ἔχω διπλωματοῦχες, καὶ διδασκάλισσες μάλιστα. Ἀληθεια δὲν δέχομαι νέα κομμάτια γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., ἀλλὰ τὸ ποίημά σου τὸ ἔστειλες πρὶν ἀπὸ τὴ δήλωση καὶ θὰ συμπεριληφθῇ. Τί χαρὰ σου τώρα ποὺ εἶσ' ἐλεύθερη νὰ γράφεις τὴ γλῶσσα σου ! Μιὰ ἀνάγνωση... γιὰ νὰ γελᾶς κι' οἱ βραβευμένες σου ἐκθέσεις στὴν καθαρεύουσα. Ἀλλὰ κι' ἕνα ἐπιχείρημα, καθὼς λές, ἐναντίον τοῦ ἰσχυρισμοῦ μερικῶν, ὅτι οἱ δημοτικιστὲς γράφουν τὴν ὁμιλουμένη ἐπειδή. . . δὲν ξέρουν τὴ λογία !

Ἄ, τί χαριτωμένη φωτογραφίτσα ! Παριστάνει «ἐν συμπλέγματι» τὶς τρεῖς ἀχώριστες φίλες μου : *Χλόη, Ἀριστοκράτισσα* καὶ *Ζουλέϊκα*. Θὰ τὴ φυλάξω σὰν ἕνα ὡραῖο θυμητικό, μολονότι ἡ *Ἀριστοκράτισσα* μοῦ γράφει πὼς εἶναι βγαλμένη σὲ χάλια . . .

Ἡ *Ρένα Κυριακοῦ*, τὸ κοριτσάκι ποὺ τόσο μᾶς εἶχ' ἐκπλήξει μὲ τὸ πρῶτιμο μουσικὸ τάλαντο,— τὴν ξέρετε βέβαια, γιατὶ πολὺς λόγος ἔγινε γι' αὐτή, — εἶναι σήμερα δέκα χρονῶν καὶ σπουδάζει μουσικὴ στὴ Βιέννη. Ἡ μητέρα της, παλιὰ Δικπλασοπούλα, τὴν ἔγραψε καὶ στὴ Διάπλασι καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ἴδιο ψευδώνυμο ποὺ εἶχε ἄλλοτε κι' αὐτή. "Ετσι ἐγὼ θὰ εἶμαι τώρα,—μοῦ γράφει ἡ μητέρα της, — ὁ μόνος της σύνδεσμος μὲ τὴν ἀγαπητή "Ελλάδα. Χαίρω καὶ περηφανεύομαι. Γιατὶ μιὰ μέρα, καὶ πολὺ γρήγορα, ἡ *Ρένα Κυριακοῦ* θὰ τιμήσῃ τὴν "Ελλάδα, ποὺ ὁ μόνος της σύνδεσμος μ' αὐτή, στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν της. θὰ εἶμαι ἐγώ.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Σκνίπα, Παράξενος, Σατανᾶς, "Αγγελος Δάφνης, Νυκτολούλουδο, "Ηρως τῆς Τριπολιτσᾶς, Τούλα Μ. Καββαδᾶ, Ἐλαφίνα, Λατάνια, "Ενδοξος "Ελλην, Σφίγξ, Εὔα, Ἀναγεννηθεῖσα "Ελλάς, Δισκαβόλος τοῦ Μύρωνος* καὶ *Μαγεμμένη Ρεματιά*. — "Εξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ *καλὰ* των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΛΑΘΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΙΘΜΗΣΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἐφιστῶ τὴν προσοχὴ τῶν Αὐτῶν σ' ἕνα λάθος ποὺ ἔγεινε στὴν ἀρίθμηση τῶν Πνευμ Ἀσκήσεων :

Στὸ 330 φυλλάδιο, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 473 (Μεταγραμματισμός) καὶ 474 (Τονόγριφος) ποὺ εἶναι σωστοί, τὸ ἀκόλουθο Αἴνιγμα, κατὰ λάθος, ἀντ

νομα καὶ πρᾶγμα ἐκείνη τὴν Κυριακή· μὰ τί ἤθελες νὰ μὲ ρωτήσῃς; τί θὰ ποῦν ἐκεῖνες οἱ λέξεις ποὺ γράφεις; ἔστειλα') ***Μακντόφ*** (μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση διάβασα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴ Χίο· ναί, ὁ κ. Σ. πῆγε πάλι στὸ βουνό του') ***Καμάρι τῆς Μητέρας*** (δὲν ἔχει σημασία· πάντα στὴ Μικρὴ Τάξη θὰ καταταχθῇς') ***Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην*** (ὡραῖα τὰ σκίτσα σου· μόνο ἡ Ἀγάπη παρατονέθη κε πῶς τὴν ἔχεις λίγο χοντρή· ἔδειξα καὶ στὸν κ. Φ. αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις') ***Τώνη Μοράχη*** (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ συμπεριέλαβα· ναί, θυμοῦμαι ποὺ μοῦ τὰ εἶχες στείλει ἀπὸ πρίν καὶ σοῦ εἶπα ὅτι εἶναι καλά· θὰ ἐγκριθοῦν ἀσφαλῶς') ***Μεγάλην Ἑλλάδα*** (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ συγκινημένος') ***Πολικὸν Ἀστέρα*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· βραβεῖον ἔστειλα') ***Παράξενον*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· καὶ τί ὡραῖα!) ***Κεραυνὸν*** (διαβιβάσθηκαν· πῆς στὴ Μαρία μετὰ χαρᾶς') ***Κουμιώτην*** (δὲν θὰ ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγὸ καὶ δὲν ξέρεις πῶς στέλλονται Ἀσκήσεις γιὰ δημοσίευσή') ***Μιμόζαν*** (ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου· ἔστειλα 6 τετράδια') ***Χαλιμᾶν*** (ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἰδέα τοῦ χοροῦ τῆς Διαπλάσεως)' ***Λονδρέζαν*** (ὅλοι οἱ τόμοι εἶναι ὡραῖοι· ὁποιον καὶ νὰ πάρῃς θὰ εὐχαριστηθῇς') ***Ντόριαν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες· γράμμα τοῦ ἀνιψιοῦ σου μὲ συνδρομὴ δὲν ἔλαβα') ***Γκιόνην*** (ναί· ὑπάρχει καὶ ***Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα***') ***Πικρὴν Σκλαβιὰν*** («νοσταλγία» θὰ πῇ κυρίως ὁ πόθος κι' ὁ πόνος ποὺ ἔχει ὁ ξενιτεμένος νὰ γυρίσει στὴν πατρίδα του· ἀλλὰ μεταφορικῶς μεταχειρίζονται τὴ λέξη καὶ γι' ἄλλους πόθους ἐπιστροφῆς· λένε π. χ. «νοσταλγία τοῦ παρελθόντος» κτλ. «ἀνταρσία» σημαίνει στάσις, ἐπανάστασις, ἀνυποταξία') ***Κίρκην*** (αὐτὲς εἶναι οἱ λεγόμενες «προλήψεις» σοῦ ἔστειλα 7 τετράδια') ***Τρελόπαιδο*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ) ***Ἐλευθέριον Ρουσσάκην*** (ποὺ ἔφτασε τὰ 100 τετράδια Μ. Μυστικῶν κι' εἶναι ἄπειρη ἡ χαρά του ποὺ γνωρίσθηκε ἔτσι μὲ 50 Διαπλασόπουλα καὶ 50 Διαπλασοπούλες! μὰ τοῦ ἄξιζε, γιατὶ εἶναι τόσο καλὸ παιδί') ***Ἤβην Τσελεπίδου*** (οὔτε γράμμα σου ἀπὸ 23 Μαΐου καὶ 6 Ἰουνίου ἔλαβα, οὔτε τὄνομά σου ὑπάρχει στὸ μητρῶο τῶν συνδρομητῶν· τί συμβαίνει;) ***Μικρὰν Ἀλσατίδα*** [ἔτσι, ὅπως μοῦ τὰ ἔστειλες, δὲν μπορῶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσω· τὸ κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται σὲ χωριστὸ χαρτί· ἄλλοῦ πάνε, βλέπεις, τὰ διηγήματα, ἀλλοῦ οἱ Ἀσκήσεις· γιὰ νὰ μὴν τὰ ξαναγράφεις ὅμως καὶ τὰ δυό, κρατῶ τὶς Ἀσκήσεις καὶ τὸ διήγημα μοῦ τὸ ξαναστέλνεις, ὅταν θὰ ἰδῇς πάλι ὅτι δέχομαι.) ***Περαστικόν, Σανσελώρ, Ζηλεμένο Κάστρο, Μαῦρον Ἀετόν, Κεντρί, Πρίγκιπα, Παπατρέχαν*** (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Αὐγούστου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 6 Ὀκτωβρίου)

516. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεση, γιὸς τοῦ Ἀδάμ
Καὶ νότα στὴ γραμμὴ
Μᾶς κάνουν μιὰ βασίλισσα
Τῆς Ἱσπανίας τρανή.

Μαρία Γ. Γιαμουγιάννη

517. Συλλαβόγριφος

Καταφατικὸ τὸ πρῶτο,
Δεύτερο μι' ἀντωνυμία,
Μέσ' στὰ δύο τάλλο τρέχει.
Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἑνωμένα
Θεὰ κάνουν, ποὺ καμμία
Ἐπιείκεια δὲν ἔχει.

Ἀγνούλα

518. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός

Μ' αὐτὸ ἐννοεῖς χωρὶς νὰ σοῦ [μιλῶ.
Ἂν μοῦ ἀλλάξῃς ὅμως τὸ κεφάλι,
Μὲ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ κυλῶ.
Μὰ πρόσεξε μὴ μοῦ τἀλλάξῃς [πάλι,
Γιατί βόσα πῶ θὰ εἶναι παραμύθια.
Θὰ μ' εὕρῃς, ναί, μὰ δὲν θὰ [εἶν' ἀλήθεια.

Κουτορνίθι

519. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογρίφου

Ἀπ' τοὺς ἁγίους Προπάτορας
Κάποιου τὰ γράμματα τὰ ἑπτὰ
Ὅσο μπορεῖς τοῦ τὰ μπερδεύεις,
Τοῦ ἀλλάζεις κιόλα ἓν' ἀπ' αὐτά,
Καὶ πᾶς στὸ μαυροπίνακα
Καὶ γράφεις τώρα μιὰ χαρά.

Σανσελώρ

520. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως μουσικὸν ὄργανον. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωνῆεν, ἀριθμός, πόλις τῆς Ἑλλάδος, Μοῖρα, χώρα τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὸ Κράτος τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

521. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9	=Ὁμηρικὸς ἥρως.
2 1 1 6	=Συμφορὰ-ντροπή.
3 6 5 6 7 8 9	=Στρατηγός.
4 3 6 1 2	=Δένδρον.
5 6 3 4 6 9	=Ἀκρωτήριον.
6 1 3 6 9	=Βαστάζει τὴν Γῆν
7 6 8 9	=Πρὸ τῆς δημιουρ-
8 7 3 8 9	=Οἱ πολλοί. [γίας.
9 2 5 6	=Διακριτικόν.

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά

522-526. Λέξεις Ἑλληνικῆς

ΚΑΣ - ΙΚΗΝ - ΜΕΛ - ΙΜ - Ρ

Ἀπὸ ἑκάστην τῶν λέξεων τούτων λείπουν δύο γράμματα εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ δύο εἰς τὸ τέλος. Καὶ εἶναι: ἀρχαία βασίλισσα· πλούσιος Ρωμαῖος προστάτης τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν· ἄνθος· τὸ ἀναβαίνεις· τύραννος.

(Νέον εἶδος) **Περιπλοκάς**

527. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἰχθύν:

1, Μέγας φιλόσοφος· 2, Μέρος τοῦ ἄνθους· 3, Κριτὴς τοῦ Ἅδου· 4, Ζῶον κερασφόρον· 5, Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· 6, Περίφημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἀστραπέβροντο

528. Φωνηεντόλιπον

* - μ - δρς - ** - πδτ

Κόντε Ρεπανάκης

529. Γρῖφος

Εἶδα, παννί, τοῦ χρόνου, μαστίχι, ζῆ, πωλεῖ

Ἀριστοκράτισσα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

530. Charade

Sous terre une chapelle;
Deux se gele à zero;
En mon trois se trouve le do;
Et de mon tout
Le champignon s'appelle.

Θαΐς

531. Enigme

Avec deux S on le mange;
avec un S on en prend garde.

Νέμεσις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 21

301. Ἄριστα (α, ρίς, τά.)—302. Σίμμυ (σῖ, μῖ.)—303. Μαρίδα-γαρίδα.—304. Χαλιμὰ-χαμηλά.—305.

Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ
Α υ ι Ι
Ν Α Μ
Ι α ι Ω
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν

306. *Ἠγησὼ Προξένου Φυγάτηρ.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἄνω καὶ κάτω ἐναλλάξ.) — 307. ΑΜΕΡΙΚΗ (Μαρία, Εἶρα, ρῆμα, Ἰκαρία, Κίρκη, ἡμέρα.)— 308. ΓΡΙΦΟΣ ("Αρ(ι)ος, Τάρας, Λάϊος, δάφνη, ΝιΟβη, Ἰάσων.) — 309. *Μὴ ἐπιθύμει τὰ ξένα.* (μῖ ἐπὶ θεῖ, μῖ, τᾶ, ξ' ἐν α.) — 310. Ὁ ποιητὴς γεννᾶται, δὲν γίνεται.— 311. Altitude-latitude.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|KZ' — 732|

«ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ»

Ἀποτελέσματα ἀρχαιρεσιῶν 4/7/27

Πρόεδρος: Πετρόπουλος. Ἀντιπρόεδρος: Ζερβοῦ, Γραμματεύς: Ἀξαρλῆς. Ταμίας: Χανίδης. Σύμβουλοι: Ἐσπαθώματος: Καλλιαμπέτσος, Διαγωνισμῶν: Ἀλεξίου. Ἀντιπροσωπειῶν καὶ Παραρτημάτων: Βούλγαρης.

Δ/σις: κ. Ἀξαρλῆν, ὁδὸς Μουσῶν, οἰκία Σφεκάκη, Παλαιὸν Φάληρον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α' Βραβεῖον: Σαντωριναῖος. **Β' Βραβεῖον**: Νιόβη. **Γ' Βραβεῖον**: Μακρῆς, Θεοδοσιάδης, Καραμέρος. Οἱ βραβευθέντες θὰ λάβωσι βιβλία σημαντικῆς ἀξίας.

Ἡ Ἐπιτροπή

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ

Γ' διάλεξις κ. Πετροπούλου. Θέμα: «Ἡ Ἱστορία», στὰς 7, 14 καὶ 21 Αὐγούστου, 10 1/2 π. μ. στὸ «Ὠδεῖον Φαλήρου».

Ἡ Ἐπιτροπή

|KZ' — 733|

Τρέμετεε . . . . ἀρχίζουμε: Γκιόνης — Κώστας Μακρῆς, Σανσελὼρ — Κλεάνθης Κουμαριανός. Σᾶς ἀρέσει ἔ;

ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ. ΚΙΡΚΗ

|KZ' — 734|

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ δραχμή, Βραβεῖα τρία. Προθεσμία τρίμηνος. Διαπλασόπουλα - ες. Τρελλὴ Χορεύτρια, Βυζαντίς, νὰ περιμένω. Δ/σις: Ἐμμανουὴλ Κηπουρίδην (διὰ Κάτασπρον Ἀράπην), Σέρρας.

Κάτασπρος Ἀράπης

|KZ' — 735|

ΑΤ! ἢ ὑποστηρίζετε τοὺς (KZ'—611) ἢ ἀλεξικέραυνα προμηθευθῆτε.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

|KZ' — 736|

Ἰνδιόνα, Αἰγυπτία, Νοιτόπουλο, Κοσμοχλάκατρα, Ἔλσα, πολὺ εὐτυχὴς θὰ εἶμαι ἂν δεχόσασταν νὰ ἀνταλλάξωμε Μ. Μυστικά. Δ/σις: Κικὴν Ἀδδῆ, (διὰ Καρυάτιδα), Γαληνοῦ 7, Ἀθήνας.

ΚΑΡΥΑΤΙΣ

|KZ' — 737|

Μὰ ἐσύ, Ἀβραμάκου, εἶσαι φαινόμενον φαινομένων! τοὺς ἀποκεκαλυμμένους ἀποκαλύπτεις.

ΤΑΡΖΑΝ

(Σημ. Διαπλ.— Ὁ Πάνου ὀδέμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ λοιπὰ ψευδώνυμα τῆς (KZ' —656).

|KZ' — 738|

Τρελλὴ Χορεύτρια—Ἔλλη Σίμου, τὴν ἔπαθες ὅπως καὶ ἡ φίλη σου!

Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος

|KZ' — 739|

Διαπλασόπουλα-λες, ὄν καὶ ποτὲ δὲν ἀνεμίχθην εἰς τὴν κίνησίν σας ἐλλείψε χρόνου, ἐντούτοις, ἀναχωροῦσα εἰς Εὐρώπην, σᾶς στέλλω ἀδελφικοὺς χαιρετισμούς.

ΟΑΣΙΣ

|KZ' — 740|

Διαπλασόπουλα - ες, δεχθῆτε ἕναν ὁλόθερμο χαιρετισμὸ ἀπὸ τὴν: **Πούλια**

|KZ' — 741|

Μπάμ, μπάμ, μπούμ! μὴ ἐκπλήττεσθε, ἁπλῶς ἐξεπυροσκρότησε τὸ Δίκανο—Α. Τουφεκῆς, μέλος τοῦ Συλλόγου «Κυνηγοῦ», ὁ ὁποῖος πολὺ θὰ προκόψῃ.

Ὀνειρώδης Χορὸς

|KZ' — 742|

«ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

Θέλοντας νὰ φέρῃς τοὺς γύρω σου «ΕΡΜΗ» στὸ ἐπίπεδό σου—γιὰ νὰ μὴν φαίνεται τὸ πέσιμό σου—τοὺς ὑποχρέωσες νὰ ἀναπαλύψουν κάτι γιὰ τὸ ὁποῖον ἀμφέβαλλες, γιὰ νὰ ἔρθουμε μεῖς νὰ ποῦμε στὴν «Ε. Κ. Α.» ὅτι ἡ πρώτη της ὁρμὴ ἦταν μιὰ κατάπτωση, ἕνα τίποτα, ἐπισφραγισμένα μὲ μιὰ βεβαίωση. (Ἐπιβεβαιώνω ὅτι **Ἱππότης νγ' Ἀρτανιὰν** δὲν εἶναι **Κυτανίδης—Διάκλασις.**) Νὰ λύσουν «Ε. Κ. Α.» ποιὸ εἶναι τὸ μπόϊ μας.—Μὰ τί ζητᾶς, ὁ Ἑρμῆς; Νὰ σοῦ συστήσουμε τὸν Ταμία σου; Ὅσο γιὰ τοὺς ὅρους μας τοὺς εἴπαμε, δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς ξαναποῦμε.

|KZ' — 743|

Ἀλαβάστρινη, τί γίνεσαι; Γιατὶ δὲν μοῦγραψες;

Ρίτα Καρνῆ

|KZ' — 744|

Γειά σας. **Διαπλασόπουλα-λες.**

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸ Μ. Μυστικῶν ἕως 15 Σεπτεμβρίου. Συμμετοχὴ δίδραχμος, βραβεῖα δύο, βιβλία Γρ. Ξενοπούλου. Στεῖλτε οἱ Κεφαλλονίτες-σες καὶ σὺ **Πικρὴ Σκλαβιὰ** καὶ **Κουρελάκι** καὶ **Ἐλάτη τοῦ Αἴνου**. Δ/σις: Ὀπαδὸν τοῦ Τολστοΐ, Ἀηξούρι Κεφαλληνίας.

Ὀπαδὸς τοῦ Τολστοΐ

|KZ' — 745|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΙΚΡΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ»

Θὰ ὁρμήσῃ κατὰ τῆς «Ε. Κ. Α.» Μπούμ. Ἀχ, σὲ σκάτω . . . α . . .

|KZ' — 746|

Προτρωπαίνοντας στὸ παριβάλλον τῆς Διαπλάσεως, χαιρετᾶ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμο.

ΓΟΗΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

|KZ' — 747|

Τὸ φλὶτ καταστρέφει τὰ κουνούπια καὶ τὶς σκνίπες καὶ ἔτσι κατεστράφη καὶ ἡ Σκνίπα = Μαρία Βασιλειάδου. Βρέμε ντέσεες!!!

ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΝΟΙΞΕΙΣ

|KZ' — 748|

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους. Δ/σις: Σ. Ραδδᾶ, Ἀλεξανδρείας 13, Ἀθήνας.

Τώνη Μονάχη

|KZ' — 749|

Ἀλκμήνη, τί γίνεσαι;

Γαλάτεια

ΤΥΠΟΙς ΚΩΝ. Ε. ΣΚΕΡΓΙΑΔΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ